BETHEA CREESE

Domnița din Cipru

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Era ora trei dimineața. Încă o jumătate de oră și... sosea clipa întâlnirii.

Kate stătea pe scaunul din față al taxiului, privind emoționată spre luminile sclipitoare ale aeroportului, nerăbdătoare să vadă aterizând aeronava care-l aducea înapoi în Cipru pe Richard.

Richard cel frumos! Venise și plecase în primăvară, când cyclamenele își legănau bobocii și anemonele își răspândeau curcubeul de culori peste câmpiile și colinele Ciprului. Pe tot parcursul lunilor aride ale verii arzătoare, Kate așteptase o scrisoare pe care n-o primise. Dar Richard îi promisese că avea să se întoarcă.

„Voi aranja cu șefii ăia mari să mă lase să preiau funcția de reprezentare a lui Alec, care se încheie la sfârșitul lui august", îi spusese el. „S-ar putea să stăm împreună timp de șase săptămâni."

Șefii cei mari la care se referise Richard erau directorii unei mari agenții de voiaj din Londra. Până în această primă zi a lunii septembrie, reprezentantul în Cipru al firmei fusese Alec, ocupându-se de sezoniștii care-și rezervaseră locurile de la Londra.

Acum, Alec își făcuse bagajele – la propriu. Valizele lui erau în portbagaj, iar el stătea pe bancheta din spate a taxiului, bucuros că se întorcea acasă, în Anglia, unde îl așteptau atât o avansare, cât și logodnica lui, cu care spera să se căsătorească în curând.

Iar Richard venea ca să-i ia locul ca reprezentant.

Era neobișnuit ca funcția să-i revină unui bărbat – alte agenții foloseau reprezentante. La fel de neobișnuit era și faptul că firma din Londra îi permisese lui Alec să plece înainte de sfârșitul sezonului, dar Kate era sigură că directorii nu ezitaseră, având la dispoziție un om ca Richard.

Fermecătorul Richard. Kate nu se îndoia că vizitatoarele erau cucerite imediat. Richard era înalt și lat în umeri, cu un păr roșcat și bogat ca o coamă de leu, cu ochi albaștri și expresivi, în care se citise un dor neexprimat când sugerase că pentru ea avea să se întoarcă și să preia un post inferior celui în care lucra de obicei. Cu ocazia vizitei trecute, Richard venise

pentru a finaliza niște aranjamente turistice organizate în cooperare cu o firmă locală de voiaj din Cipru.

Kate era angajată la acea firmă locală ca dactilografă începătoare, iar dactilografele au ocazia să vadă corespondența. Cu zece zile în urmă, primise scrisoarea de la Londra care conținea detaliile despre întoarcerea lui Richard.

Domnul Richard Carter va ateriza pe aeroportul din Nicosia la orele 03:45. Vă rugăm să-i aranjați transportul la Hotelul Afrodita.

„Transportul“ însemna taxiul condus de Spyridon, care n-ar fi acceptat rugămintea lui Kate de a-l însoți dacă nu voia să-și strângă relațiile cu Richard, pentru că de-acolo puteau ieși bani. Kate îl cunoștea bine pe Spyridon, căci locuia în casa mamei acestuia. Știa că Spyridon își dorea cel mai mult bani, preferabil câștigați cât mai ușor. Spyridon voia să-și cumpere un taxi proprietate personală – sau, de ce nu, o întreagă flotă de taxiuri, toate asemenea acestui luxos Mercedes pe care-l conducea numai ca șofer angajat.

Spyridon era singurul care aflase că era ceva între Kate și Richard. Întâlnirile lor rămăseseră secrete până când Spyridon îi descoperise întâmplător admirând apusul soarelui, pe o plajă stâncoasă nefrecventată de

vizitatori. Cu acea ocazie, Spyridon smulsese de la Richard informația că exista posibilitatea ca, prin intermediul tatălui ei, Kate să moștenească bani frumoși din Anglia.

Kate era pe jumătate englezoaică, pe jumătate cipriotă. Tatăl ei fusese englez și lucrase la Nicosia, într-un concern care importa încălțăminte englezească în Cipru. Mama ei fusese grecoaică cipriotă și amândoi își pierduseră viața în tulburările din anii cincizeci, când Kate era mică.

Nu și-l amintea pe tatăl său, iar despre mama ei mai păstra doar o amintire vagă. Purta același nume cu ea, Katerina. Kate preferase să-l scurteze, într-o formă mai potrivită cu numele ei englezesc de familie: Kate Harris. Putea exista vreun nume mai tipic englezesc? Kate era mândră de strămoșii ei englezi.

Spyridon opri taxiul în locul stabilit. Kate coborî, urmată de Alec și, mai încet, de Spyridon, care scoase valizele lui Alec din portbagaj și-și primi bacșișul. Spyridon îi propuse lui Kate să se întoarcă în taxi și să tragă un pui de somn, cum intenționa să facă și el, până la aterizarea avionului. Kate refuză categoric. Spyridon îi aminti că nu avea ce să caute acolo și că nici n-ar fi adus-o, dacă nu primea în ultimul moment

un mesaj care anunța că domnul Hamel se întorcea după o scurtă ședere la Londra, cu același avion cu care venea și Richard Carter.

Domnul Hamel locuia în Cipru de câteva luni și era un om bogat și important, atât de important încât domnul Leontinos însuși ar fi venit să-l întâmpine, dacă ar fi aflat la timp. Domnul Leontinos era directorul plin al agenției de voiaj din Cipru și nu i-ar fi aprobat lui Kate să facă un drum în interes personal cu un taxi folosit de un client de-al lor. Așa ceva contravenea regulamentelor firmei.

Kate și Spyridon conversau în grecește. Alec interveni în engleză, deși și el vorbea fluent limba greacă.

– Am s-o iau pe Kate cu mine, propuse el. Îmi predau bagajele, apoi o conduc la Sosiri. Mai am o oră de așteptat și aș vrea să vorbesc ceva cu Richard.

– Să fii cuminte, îi spuse Spyridon lui Kate pe un ton aspru, dar zâmbind totuși; când zâmbea, Spyridon arăta mai tânăr cu cel puțin cinci ani din cei douăzeci și cinci pe care-i avea, și părea să aibă o dispoziție complet nevinovată.

– Spyridon e fratele tău? se interesă Alec, în timp ce așteptau la ghișeul de bagaje.

– Nu, în nici un caz, răspunse Kate pe un ton hotărât.

Se simțea că pe Kate o frământa ceva... Alec se întrebă dacă între ea și Richard existase vreo relație sentimentală, în timpul vizitei anterioare a acestuia.

Richard Carter! În sinea lui, Alec fluieră – apoi îi propuse lui Kate să se plimbe câteva minute, constatând cât de mult se asemăna cu un cal nărăvaș care trebuia să fie calmat.

Până atunci, Alec abia dacă o băgase în seamă pe Kate, considerând-o doar una dintre localnicele drăguțe care lucrau la agenția de voiaj. Privind-o acum, își dădea seama că era mai mult decât drăguță. Kate era o frumusețe. Avea trăsături neobișnuite, cu pomeții obrajilor și conturul maxilarului armonios modelate, nasul și bărbia perfecte, gura plină, cu buze gingașe. Ochii îi erau adânciți în cap sub sprâncenele prelungi, înclinate, și fruntea elegantă. Niște ochi cu adevărat remarcabili, își spuse Alec dezinteresat, amintindu-și de logodnica lui, ai cărei ochi întâmplător erau tot verzi. Nădăjduia ca și în aceia să strălucească, la vederea lui, aceeași lumină care umplea acum ochii lui Kate.

Alec nu știa că grația și prestanța feței și ale siluetei lui Kate erau moștenite de la mama acesteia, pe când culoarea ochilor și a părului provenea de la strămoșii ei englezi. Părul lui Kate era șaten-deschis,

ondulat natural, iar ea și-l purta după moda cipriotă, prins în creștetul capului cu un pieptene rotunjit, de unde i se revărsa peste umeri ca o cascadă în formă de evantai.

Kate nu știa cât îi admira Alec înfățișarea, dar își dădu seama că încerca să se poarte frumos cu ea și se străduia să-și controleze emoțiile suficient pentru a-i răspunde cât mai politicos. Dar uită complet de prezența lui Alec în momentul când avionul coborî pe pistă.

Pasagerii aveau de mers doar câțiva pași până în holul unde aștepta Kate, stând între Alec și Spyridon, care li se alăturase și el, spunându-i lui Kate că avea să se ocupe de domnul Hamel, în timp ce ea îl întâmpina pe Richard.

Minunatul Richard. Kate dorea ca el s-o vadă primul, înainte de a-l vedea ea. Din acest motiv, își luase rochia de culoarea peruzelei. Nu avea mâneci, iar poalele îi erau puțin cam scurte, dar materialul fusese greu de găsit. Culoarea atrăgea atenția imediat. Richard era obișnuit cu compania femeilor îmbrăcate elegant, iar Kate știa că n-avea nici o șansă de a-l impresiona cu hainele ei.

Pasagerii începură să intre unul câte unul, postându-se în jurul caruselului unde cădeau bagajele de pe

banda rulantă. Kate simțea că și inima ei stătea gata-gata să sară din piept, făcând o tumbă asemănătoare. Richard nu apăruse – nu încă, nu încă...

Poate că întârzia la o șuetă cu pilotul, își spuse ea. Richard cunoștea pe toată lumea. Privea înnebunită spre intrare, așteptând să-i vadă părul strălucitor și statura înaltă, când auzi glasul lui Alec salutând sonor pe cineva și se întoarse într-acolo, cu sufletul plin de speranță.

Alec dădea mâna cu un tânăr blond și zvelt.

– Salut, Alec.

– Salut, Guy. Mă bucur că te revăd. Unde-i Richard?

– Richard nu vine. Hotărârea s-a luat în ultimul moment și m-au trimis pe mine în locul lui.

Tânărul cel blond se întrerpuse, privind întrebător spre Kate, în așteptarea prezentărilor.

– Dumneaei este domnișoara Kate Harris, spuse Alec. Kate, el e Guy Wilton.

Kate reuși să-i strângă mâna lui Guy Wilton, dar își pierduse graiul. Numai o voce lăuntrică striga în capul ei, șocată și dezamăgită. Richard nu venise. Richard o trădase. Richard îi permisese acestui străin antipatic să-i uzurpe funcția, iar cu acel prilej respectivul furase lumina fericirii din viața lui Kate. Simțea că-l ura de moarte!

Nu putea să leșine, nu putea izbucni în torente de lacrimi, nu-și putea alunga nicicum groaznica durere care o sfâșia. Trebuia să zâmbească, dar îi fu imposibil, când Alec, după ce conversase câteva minute cu Guy Wilton, anunță că trebuia să plece.

– Kate o să te conducă la taxi, îi spuse el lui Guy Wilton.

Kate reuși să-i adreseze un zâmbet, dar nu-i putu zâmbi și lui Guy Wilton. Se răsuci pe călcâie și porni grăbită, lăsându-l s-o urmeze.

Guy o ajunse repede din urmă, deși era împovărat de bagaje. Vag, Kate deveni conștientă că bărbatul de lângă ea arăta foarte bine. Avea un costum modern, cămașă și cravată impecabile, părul îi ajungea până la guler, dar fără să-l depășească, și era tuns îngrijit, nu atât de scurt pe cât păruse la prima vedere. Domnul Guy Wilton părea mai înalt cu un cap decât ea, care avea un metru șaizeci și doi, dar nu se compara cu statura de peste un metru optzeci a lui Richard.

Se vedea clar că găsea tăcerea ei jenantă.

– Abia am așteptat să te cunosc, începu el, nervos. Am auzit multe despre tine de la Richard și ți-a trimis o mulțime de mesaje.

Ochii lui Kate îi cercetară chipul. Individul îi repugna total, dar îl cunoștea pe Richard și se

văzuseră recent. Îi putea transmite cuvintele lui Richard, după care Kate jinduia cu atâta pasiune.

– Ce mesaje? întrebă ea.

– Richard m-a rugat să-ți spun cât de rău îi pare că nu te poate vedea, dar afacerea care îl reține la Londra este de o importanță vitală. Și îți trimite iubirea lui...

Iubirea lui Richard, prin intermediul acestui străin. Kate nu se putu îndura să spună „mulțumesc".

– Altceva? se interesă ea.

– Richard mi-a mai spus că mă poți ajuta considerabil. Sunt nou în funcție.

– Înseamnă că ești nou și în Cipru?

– Mai mult decât atât. Acum am primit pentru prima oară un post de reprezentant. Richard a zis că-mi vei spune o mulțime de lucruri, din moment ce lucrezi la agenția de voiaj. Am avut noroc că te-am găsit așteptând...

Se întrerupse, dar nu destul de repede.

– Nu pe dumneata te așteptam, replică ea, cu intenția de a vorbi răstit, dar fără să reușească, întrucât vocea îi tremura. Nu pe domnul Guy Wilton îl așteptase, iar acesta o știa; îl așteptase pe Richard, care nu venise.

Ochii i se umplură de lacrimi și fu nevoită să arate cu un gest spre taxi, căci nu putea să vorbească. Se

îndepărtă cu câțiva pași, încercând să-și recapete calmul, dar Guy Wilton, neînțelegând nimic, se grăbi s-o urmeze.

– Stelele nu strălucesc atât de tare pe cât mă așteptasem, observă el. Cred că mai e puțin și se va lumina de ziuă.

Se lumina înainte de ora cinci, dar Kate nu se deranjă să-l lămurească. Ar fi trebuit să-și potrivească ceasul după ora Ciprului. La fel ca stelele, nici mintea lui nu părea să strălucească prea tare. Cât era de diferit de Richard, căruia nu-i scăpa niciodată nimic!

Și părea de neoprit. Conversa încontinuu, turuind despre vremea rece și umedă pe care o lăsase în Anglia și nerăbdarea cu care aștepta să se tolănească la soare.

Dacă-și imagina că acea slujbă îi lăsa timp de lenevit la plajă, se înșela amarnic. În plus, un om cu coloratia lui deschisă s-ar fi înroșit imediat ca racul. Această idee o înveseli atât de tare, încât își reveni suficient pentru a-l informa că în ultimele săptămâni temperatura aerului crescuse spectaculos.

Domnul Hamel se apropie, urmat de Spyridon care-i ducea valiza, după întârzierea la vamă. Era un om masiv, dar nu gras. Avea păr brunet și un chip autoritar, care se îmblânzea când zâmbea. Îi informă

vesel că nu știa ce s-or fi așteptat vameșii să găsească în bagajele lui – droguri, arme sau diamante. Se vedea clar că îi lua pe Kate și Guy Wilton drept turiști. Când Spyridon îi deschise portiera, înclină din cap spre Kate, întrebând-o dacă dorea să stea în spate, cu el.

Kate acceptă cu plăcere. După ce se așezară, Guy se răsuci pe locul din față pentru a o întreba pe Kate dacă dorea să închidă fereastra.

– Nu, mulțumesc, îmi place briza, răspunse Kate, rece.

Aveau de mers opt kilometri până la Nicosia și încă cincizeci de kilometri până la Ammochostos, destinația lor. Spyridon ocoli orașul, iar când trecură prin dreptul unui zid înalt, Guy se întoarse din nou spre Kate.

– Ăsta ar putea fi unul dintre bastioanele vechii cetăți? se interesă el. Am citit într-un ghid turistic că au formă de inimă.

– Formă de inimă...! repetă Kate, râzând sarcastic, după care îi explică lui Guy Wilton că zidul pe lângă care trecuseră era modern, probabil adăpostind o reședință victoriană nouă.

Domnul Hamel chicoti.

– Sunteți cam aspră cu tânărul, spuse el încet. Cred că nu sunteți străină de Nicosia.

– Nici n-am cum să fiu, aici m-am născut, răspunse Kate.

Și, răspunzând la întrebările prietenoase ale domnului Hamel, îi povesti despre moartea părinților ei și despre meseria pe care o avea.

– Lucrați ca ghid la agenția de voiaj? vru să știe domnul Hamel.

– Încă nu, dar am speranțe. Am urmat un timp cursul de ghizi și am trecut examenul, dar încă n-am avut ocazia să-mi iau vizitatori proprii. Am însoțit-o de câteva ori pe o ghidă mai veche, ca să văd cum lucrează și să învăț de la ea. E o mare responsabilitate.

– Într-o bună zi, sper să-mi fiți ghidă și mie, spuse domnul Hamel. Ar trebui să știu mai multe despre insulă. Trebuie să-i cer prietenului meu Spyridon să mă plimbe, dar aș vrea să veniți și dumneavoastră, pentru a-mi arăta toate frumusețile din împrejurimi.

Ajunseseră pe drumul spre Ammochostos, iar vântul sufla mai puternic. Părul lui Kate flutura în toate direcțiile, așa că fu nevoită să-i ceară lui Guy Wilton să închidă fereastra. Vorbi cu umilință, rușinată că-i replicase atât de ironic în legătură cu bastionul, și se gândi să îndrepte lucrurile, cu puțin farmec.

– Poate te interesează să afli că suntem pe șoseaua cea nouă, îi spuse ea lui Guy Wilton. Observă cât e de

dreaptă. A fost construită pe locul unei foste căi ferate. Mă tem că nu sunt prea multe de văzut, numai câmpia. Acest district se află în Messaoria – depresiunea dintre munții ciprioți.

– Dar este totuși ceva de văzut, replică Guy Wilton. Uită-te în spate.

Kate întoarse capul. În spatele lor, cerul era scăldat în culori strălucitoare. Soarele se pregătea să răsară, anunțându-și sosirea printr-un potop de lumină trandafirie care scălda peisajul cafeniu în luciri roșiatice.

Din acel moment, Guy Wilton începu să se tot întoarcă pentru a privi aurora, uitându-se și la Kate cu acele prilejuri, deși probabil că ea nu-i inspira nici un interes deosebit. Îi zâmbi de câteva ori. Kate avea grijă să nu-i răspundă la zâmbete, dar îi trecu prin minte că Guy Wilton nu arăta atât de neatrăgător pe cât i se păruse la prima vedere, și nici nu avea un aer chiar atât de tineresc. Profilul lui, conturat în lumina zorilor, avea un aspect bărbătesc hotărât, iar Kate avu impresia că era un om ferm, căruia puțini i-ar fi putut sta împotrivă.

Domnul Hamel nu părea să mai aibă nimic de spus. Kate crezu că moțăia, dar când ajunseră între casele albe, cu acoperișuri plate, ale cartierului modern din

Ammochostos, își dădu seama că ținea ochii doar pe jumătate închiși. O privea, iar în privirea aceea se zărea ceva care o făcu să-și schimbe ușor poziția, parcă dorind să se ascundă de el.

Impresia trecu imediat, dar domnul Hamel îi observase mișcarea și se grăbi să vorbească.

– Iertați-mă dacă v-am privit prea insistent, spuse el. Sunt sigur că v-am mai văzut, sau poate pe cineva care seamănă foarte mult cu dumneavoastră. Iar asta mă îngrijorează. Pot spune cu mândrie că niciodată nu uit fața cuiva.

Kate zâmbi, fără să spună nimic, sperând că Guy Wilton nu-l auzise pe domnul Hamel, de teamă să n-o creadă capabilă de a încerca să-l seducă.

Sunt sigur că v-am mai văzut...

Era un truc folosit adesea de bărbați, ca pretext pentru a continua o relație abia începută.

Se luminase destul pentru a vedea florile stacojii din fața Hotelului Afrodita, unde domnul Hamel ocupa un apartament, iar Guy Wilton, ca succesor al lui Alec, urma să aibă camera rezervată reprezentantului agenției de voiaj de la Londra. Spyridon coti pe alee. Ușile de deasupra treptelor late de la intrare erau închise, dar Kate îl văzu pe Markos, portarul de noapte, dormind pe scaunul lui, lângă recepție.

Spyridon coborî și sună, apoi se întoarse să ia bagajele. Domnul Hamel o ajută pe Kate să coboare, zâmbind.

– Mi-a venit o idee, spuse el. Vreți să luați micul dejun cu mine, pe terasă, ca să admirăm răsăritul soarelui? Știu că Markos face o cafea destul de bună – se ocupă de mine indiferent la ce oră sosesc.

Kate ezită. Marea și răsăritul soarelui, văzute de pe terasa hotelului, erau foarte atrăgătoare, dar nu putea sta acolo singură cu domnul Hamel. Acesta păru să înțeleagă și el, căci se întoarse spre Guy Wilton și îl invită să li se alăture, spunând că avea să vină și Spyridon.

– Mulțumesc, nu, răspunse hotărât Guy Wilton. Prefer să mă culc pentru câteva ore, și sunt sigur că și domnișoara Harris ar dori să ajungă acasă cât mai repede, din moment ce în dimineața asta trebuie să se prezinte la birou.

Vorbea cu o convingere nemulțumitoare pentru Kate, care nu fusese niciodată în Hotelul Afrodita și știa că era cel mai frumos și mai scump din Ammochostos. Era o adevărată nesimțire din partea lui Guy Wilton să vorbească așa în numele ei, și totuși avea toate atuurile, căci Kate nu putea accepta invitația dacă n-o primea și el. Prezența lui Spyridon ar fi fost

insuficientă. Angajaților de la agenția de voiaj li se cerea să fie discreți, iar familiile din Cipru respectau foarte strict convențiile.

După ce domnul Hamel îi spuse lui Kate că aștepta cu nerăbdare s-o revadă, cei doi bărbați se îndepărtară. Kate îi urmări cu privirea până la ușa hotelului, unde domnul Hamel îi strecură lui Spyridon un bacșiș. Guy Wilton păru să ezite, apoi se întoarse dintr-o dată și o luă la fugă înapoi spre taxi.

– Îmi pare rău! izbucni el.

– De ce-ți pare rău? replică rece Kate. Am impresia că te-ai distrat copios stricându-mi plăcerea. N-aș fi refuzat o ceașcă de cafea.

– Nu la asta mă refeream...

– Atunci, pentru ce îți pare rău?

Guy Wilton o privi drept în față. Ochii lui, de un albastru limpede, îi țintuiau pe ai ei cu un regret atât de asemănător cu mila, încât o înfuria îngrozitor.

– Kate, spuse el, îmi pare rău că ai fost dezamăgită de sosirea mea. Îmi pare rău că nu sunt omul care ai fi dorit să vină.

Capitolul 2

Casa, aflată în labirintul străduțelor de lângă principala stradă comercială, avea în față o grădiniță fără gard și poartă, iar pe ușă se intra direct în camera mare, care servea drept sufragerie, încăpere de lucru și de joacă, trei scări scurte pornind de acolo spre cele trei dormitoare.

Primul dormitor era ocupat de Andreas și Maria, părinții lui Spyridon. Acesta folosea al doilea dormitor, împreună cu Bembo, fratele lui în vârstă de patru ani. Maroulla și Christella, cele două surori mai mici ale lor, dormeau în patul mare din camera a treia, unde Andreas instalase un pat pliant pentru Kate, care venise la ei cu patru ani în urmă. Patul era îngust și scurt, iar ziua îl ridicau la perete.

Cele două fete dormeau adânc. Kate se așeză pe pat, după ce-și puse cu grijă rochia turcoaz în

dulap, unde își ținea și comorile personale, inclusiv cutia de carton cu singura fotografie a lui Richard. Nu avea energie s-o scoată, deși ar fi vrut s-o privească.

Culcându-se cu fața la perete, Kate încercă să se liniștească, cu gândul la lucrurile frumoase pe care i le spusese Richard cândva. În chip ciudat, nu-i venea în minte nici unul – parcă i s-ar fi șters memoria. Se simțea singură și nedorită.

Ușa dormitorului se deschise și se auzi un ropot mărunt de picioruțe. O mână mică o mângâie pe frunte, ca în fiecare dimineață. Bembo venise în obișnuita lui vizită matinală.

Kate desfăcu brațele, iar băiețelul se cuibări la pieptul ei.

– Te iubesc, spuse el.

Bembo vorbea grecește, căci încă nu știa decât puține cuvinte englezești, dar restul familiei cunoștea bine limba engleză, folosind-o în diferite feluri. Maria le încuraja pe Maroulla și Christella să vorbească în engleză, considerând că așa urmau să aibă șanse mai mari în viață. Și Maria vorbea adesea engleza, dar când se înfuria sau găsea cusururi revenea la greaca ei maternă. Spyridon nu se deranja cu engleza decât când discuta cu clienții. Andreas era mai puțin școlit

decât restul familiei, dar reușea să se înțeleagă în engleză cu Kate, datorită tatălui ei englez, cu care fusese prieten.

La fel ca tatăl lui Kate, Andreas fusese împușcat în anii Tulburărilor, dar scăpase numai cu o vătămare la șira spinării. Trei ani zăcuse paralizat, apoi învățase din nou să meargă, încet și chinuit, cu mișcări stângace, greoaie.

Kate îl auzi coborînd treptele, una câte una, și se grăbi să-i pregătească micul dejun, trimițându-l pe Bembo în camera mamei lui. Kate și Andreas luau întotdeauna micul dejun împreună. Andreas era tâmplar, iar mâinile lui nu-și pierduseră iscusința. În prezent lucra la interioarele unui bloc de apartamente noi, pe malul mării. Nu rezista toată ziua, așa că pe la amiază se întorcea acasă și se culca.

Luau micul dejun afară, pe o masă pliantă făcută de Andreas: pâine cu gem de casă și cea mai ieftină cafea turcească, cu lapte de capră. Privindu-i fața, Andreas intui imediat dezamăgirea din timpul nopții.

– Va să zică, n-a venit?

– Nu, răspunse Kate, stăpânindu-și tremurul buzelor. A venit altul în locul lui.

Andreas răspunse cu cuvântul lui favorit, pe care-l învățase de la Kate: drăguț. Cu deplină sinceritate, Kate îi spusese cândva că era un om drăguț.

– Și e drăguț, omul acesta nou?

– N-am vorbit cu el, nici el cu mine.

Alte întrebări nu mai urmară. Kate știa că Andreas ar fi vrut să-i spună să se culce și să uite, iar domnul Leontinos ar fi putut-o scuti în dimineața aceea, dacă-l suna el, cu o scuză valabilă. Dar nu se putea găsi nici o scuză, iar domnul Leontinos nu trebuia să afle că folosise unul dintre taxiurile autorizate ale firmei.

În dimineața aceea, Maria era prost dispusă, din cauză că frigiderul se stricase din nou. O întrebă pe Kate, fără menajamente, dacă domnul Richard Carter adusese vreo veste despre moștenirea ei, iar când auzi ce se întâmplase răspunse cu o expresie grecească tragică din care reieșea că, de când venise în familia lor, Kate nu adusese cu ea decât pagube. Aceasta era o aluzie adeseori repetată la faptul că o luaseră pe Kate în casă la paisprezece ani și, timp de doi ani și jumătate, nu contribuise cu nimic la cheltuieli, după care i se permisese să urmeze cursurile de secretară, în loc de a începe să câștige imediat bani, ca vânzătoare într-un magazin sau cameristă la hotel.

La optsprezece ani, Kate nu câștiga mult, iar Maria îi pretindea să aducă toată leafa acasă, lăsându-i foarte

puțini bani de cheltuială. Hainele și le făcea singură, sub supravegherea Mariei, care în anii de invaliditate a soțului ei învățase meseria de croitoreasă.

Kate găsea rezonabil faptul de a se achita față de ei, dar cusurgioaica Maria era greu de mulțumit. În acea dimineață, pe când pieptăna părul negru și lucios al Christellei, Kate avu ghinionul de a călca pe piciorul desculț al lui Bembo.

Nu l-ar fi lovit pentru nimic în lume, dar copilul scoase un țipăt ascuțit, iar mama lui, începând să-l consoleze, o acuză că era neatentă și crudă. N-avea nici un rost s-o contrazică, așa că, pentru a schimba subiectul, Kate îi spuse că Spyridon îl adusese de la aeroport la hotel pe importantul domn Hamel.

Maria fu imediat impresionată.

– Te-a observat? întrebă ea.

– A fost foarte bun, răspunse Kate. M-a întrebat cum mă cheamă și ce lucrez. Pe Spyridon părea să-l cunoască deja.

Gândurile Mariei zburară pe loc spre viitoarele șanse ale lui Spyridon de a câștiga cât mai bine, întrebându-se dacă asemenea comenzi ar fi putut fi influențate de Kate, din moment ce domnul Hamel fusese atât de bun încât s-o ia în seamă.

– Du-te sus și pregătește-te pentru muncă, îi ordonă ea. Azi ia-ți rochia aia roz – o să-ți mai aducă puțină culoare în obraji. Parc-ai avea niște ochi de bufniță, în dimineața asta.

Compliment mai nefast ca acela nici că se putea. În Cipru, bufnița e considerată de rău augur și se spune că țipetele ei anunță cele mai cumplite dezastre.

* * *

La ora unsprezece și jumătate, domnul Leontinos o chemă pe Kate și-i ceru să bată la mașină o listă completă a vizitatorilor de la agenția de voiaj din Londra care urmau să fie în grija noului reprezentant. Era clar că Guy Wilton încă nu-și făcuse apariția. Kate încercă să dactilografieze lista cât mai repede, sperând s-o predea și să se facă nevăzută înainte de sosirea lui.

Dar în acea dimineață nu era deloc în formă și fu nevoită să-și corecteze mai multe greșeli. Chiar înainte de ora prânzului, descoperi că omisese două nume, astfel încât trebuia să ia toată lista de la început.

N-avea nici o șansă. Escapada din timpul nopții își făcea efectul, iar lui Kate i se învârtea capul de oboseală. Se hotărî să facă o pauză și să revină mai devreme din pauza de masă, pentru a reface lista.

Merse încet până în locul ei favorit de pe faleză, unde începea plaja cu nisipul parțial acoperit de stânci. Acolo, se așeză într-un colț umbrit și cât de cât izolat, rezemându-se cu spatele de un bolovan, și începu să picotească, dorindu-și să fi avut un ceas de mână. Trebuia să se întoarcă și mai punctual decât de obicei, din cauza acelei liste obositoare pentru Guy Wilton. Ca prin vis, își aminti cuvintele lui de dimineața, la despărțire:

Îmi pare rău că nu sunt omul care ai fi dorit să vină.

Sinceritatea lui era de-a dreptul usturătoare, dar Kate era prea obosită ca să se revolte. Se culcă pe o parte, cu fața spre bolovan, și nu mai fu conștientă de nimic.

* * *

Kate dormi adânc, trezindu-se numai când o mână o atinse pe braț. O mână de bărbat. Deschizând ochii, văzu mâna clar. Era slabă și vânjoasă, cu degete prelungi, care o țineau de încheietură, scuturând-o ușor, după care se retraseră repede, parcă speriate de propria lor îndrăzneală.

Întoarse capul. Lângă ea, cu un zâmbet încurajator pe buze, stătea Guy Wilton.

– Îmi pare foarte rău că trebuie să te trezesc, spuse el. Îmi dau seama câtă nevoie ai de somn, după drumul lung de azi-noapte.

Kate se ridică în capul oaselor, buimacă, privind în jur după o sandală care-i căzuse în somn. Imediat, sandala îi fu pusă la loc în picior, de Guy Wilton. Nu-i mulțumi. Micul lui serviciu părea o adevărată impertinență.

– Mă gândeam că poate vrei să știi... începu Guy Wilton, apoi se întrerupse, ezitând.

– Ce oră e?

– Trei.

La vederea expresiei ei neîncrezătoare, îi arătă ceasul de la mână, zâmbindu-i.

Kate ar fi trebuit să fie în birou la ora două, dacă nu chiar mai devreme. Sări în picioare, luând-o la fugă pe alee. Guy Wilton o urmă.

– N-are nici un rost să alergi, încercă el s-o tempereze din mers. Ai să te încălzești și n-ai să te poți apuca ușor de lucru.

– Nu înțelegi, răspunse Kate. Domnul Leontinos ține foarte mult la punctualitate. Pentru asta, s-ar putea chiar să-mi pierd slujba.

– Mă îndoiesc, râse Guy Wilton. Cred că ești prea prețioasă pentru el ca să se lipsească de serviciile

tale. Oricum, nu te repezi. Nu cred că ai de ce să-ți faci griji. Mai bine așteaptă să-ți spun ce s-a întâmplat.

Se întâmplase ceva la birou... Probabil i se descoperise lipsa. Guy Wilton era obișnuit cu viața din Anglia, nu știa că în Cipru se găsea greu de lucru și la cea mai mică greșeală puteai rămâne fără slujbă. Kate încetini pasul, aruncându-i o privire întrebătoare.

– Leontinos și cu mine am luat masa împreună, la Afrodita, începu el. Ne-am întors pe aleea asta, cu mașina lui, și întâmplător te-am văzut, culcată sub stâncă. N-am spus nimic, dar când am ajuns în cabinetul lui mi-a spus că urma să mă prezinte unei anumite domnișoare Kate Harris, o angajată de-a lui care-mi poate spune tot ce am nevoie să știu despre vizitatori. Părea foarte mândru de tine, așa că nu i-am stricat cheful, spunându-i că te cunoșteam deja.

– Și ați venit în biroul meu, și nu m-ați găsit acolo! adăugă Kate disperată.

– M-am dus într-adevăr în biroul tău, dar Leontinos nu m-a însoțit. Tocmai primise un telefon de la Londra, foarte important pare-se. Desigur, știam unde erai, așa că am venit să te chem.

– Îți mulțumesc, răspunse Kate, dar fără să poată zâmbi. Era prea îngrijorată.

– Aș spune că sunt mari șanse ca șeful tău să nu afle nimic, răspunse Guy Wilton pe un ton liniștitor.

Ajunseră la zidul Orașului Vechi, unde o santinelă stătea la intrarea în port. Agenția de voiaj se afla pe o stradă modernă din apropiere, într-o clădire nouă și impunătoare.

– Te rog, nu intra o dată cu mine, îi ceru Kate. Ne-ar vedea de la recepție.

– Am să aștept câteva minute, răspunse îndatoritor Guy Wilton.

Ajunsă în birou, Kate se spălă pe față și-și dădu cu pudră și ruj. Îi spuse Susannei, colega ei de birou, că adormise, iar Susanna răspunse că domnul Leontinos nu trimisese după ea, așa că nu avea de ce să-și facă griji. Îi mai povesti și despre domnul Guy Wilton, crezând că încă nu avusese plăcerea să-l cunoască.

Era clar că pe Susanna o cucerise coloratia deschisă a domnului Wilton, atât de diferită de părul ei negru și ochii căprui. Părul domnului Wilton era auriu deschis, iar în ochii lui se vedea același albastru de pe steagul Angliei, spuse Susanna. Poate că n-ar fi putut fi descris ca fiind tocmai seducător, dar avea farmec.

– Și râde des, adăugă ea. Și pe mine m-a făcut să râd. Sper să se întoarcă.

Speranța i se împlini, căci Guy Wilton deschise ușa imediat după ce Kate introdusese o coală nouă în mașina de scris. Când Susanna făcu prezentările, nu dădu nici un semn că se cunoșteau deja. Aruncă o privire peste hârtiile de lângă mașină.

– Ți-ar fi mai greu să bați dacă-ți citesc eu numele? propuse el. Așa, am să le reține mai repede.

– Dacă doriți... răspunse Kate.

– Cum dorești dumneata, nu cum doresc eu, replică Guy Wilton.

Și râse. Susanna râse și ea, dar Kate rămase serioasă.

– Leontinos m-a dus pe la hoteluri, după prânz, continuă el. Le-am străbătut val-vârtej și n-am reușit decât să le observ pozițiile pe faleză. Ia să vedem... Am pornit de la Afrodita, apoi am mers la Hotelul Pallas, la Electra și la Apollon. Ultimul îmi scapă... Cum se numește al cincilea hotel? Ăla mare, departe, în capătul liniștit al plajei...

– Se numește Nereides, răspunse Kate.

– Sigur că da. Nereidele erau nimfele mării, nu-i așa? Îmi place denumirea. Poate n-ai să mă crezi, dar mi se pare că în după-amiaza asta am văzut chiar eu o nimfă.

Kate nu zâmbi. Nu se îndoia că la ea făcea aluzie. Începu să citească numele vizitatorilor, însoțindu-le cu tot felul de comentarii absurde.

– Domnul și doamna Ross, domnul și doamna Green, domnul și domnișoara Jewel, domnul și doamna Banter...

Totuși, ultima pereche nu-i spunea mare lucru, în pofida numelui, care în engleză înseamnă „lăudăroșenie“, iar domnișoara Long reieși că era o ediție prescurtată.

– Prefer să mizez pe domnișoara Jewel, spuse Guy Wilton. Sper că fie o adevărată bijuterie.

– Majoritatea vizitatorilor sunt bătrâni sau de vârstă medie, replică tăios Kate.

Guy Wilton zâmbi și răspunse că-i plăceau oamenii în vârstă și era sigur că avea să se înțeleagă cu ei.

Între timp, Susanna dispăruse, iar Kate bănui că se dusese să facă obișnuitele cafele de după-amiază, intenționând să-i ofere una și domnului Wilton.

– O dată pe săptămână, va trebui să te duci noaptea târziu la aeroportul din Nicosia, ca să întâmpini turiștii care vin cu cursa de noapte, îi spuse ea.

– Va fi amuzant, cu condiția să vii și tu, răspunse Guy Wilton.

– Personalul angajat nu are permisiunea să folosească mijloacele de transport ale agenției, îl informă Kate cu severitate.

– Înțeleg, zâmbi Guy Wilton. Și deduc că prezența ta azi-noapte a fost excepția care nu se menționează.

– Mă tem că da, confirmă ea, înroșindu-se.

Pe neașteptate, Guy Wilton spuse:

– Știi ceva, Kate, numește-mă Guy, vrei?

Kate îl privi în ochi.

– Vrei? repetă el.

– Foarte bine... Guy.

– Înțeleg că ghizii și reprezentanții li se prezintă cu numele mic vizitatorilor, continuă el, în timp ce pe Kate o străbătea un mic fior de plăcere la gândul că n-o trata doar ca pe o biată dactilografă. Spera din toată inima ca Guy să nu creadă că avea obiceiul de a încălca regulamentele, mințindu-l pe domnul Leontinos. Guy! În chip ciudat, numele îi veni pe buze. Îl rostise o dată, dar nu credea că i-ar fi fost ușor să-l mai rostească, cel puțin când i se adresa direct.

Cu mintea străbătută de aceste gânduri, bătu repede cele cinci foi, terminându-le tocmai când reveni Susanna, cu trei căni de cafea. În timp ce beau, Guy citi atent lista și îi puse lui Kate câteva întrebări din care reieșea că nu cunoștea procedura obișnuită.

Ei i se părea cam ciudat că o agenție de voiaj din Londra trimisese un reprezentant atât de lipsit de experiență. Totuși, Guy era inteligent și foarte perspicace, astfel încât pricepea totul cu repeziciune.

– Cred că am înțeles principiile generale, spuse el. O dată pe săptămână, iau grupul principal de la aeroport și conduc oamenii la hoteluri. Unii stau două săptămâni, alții trebuie să fie transportați la Kyrenia peste o săptămână, în principiu ziua, și toți trebuie să fie duși la aeroport pentru plecarea acasă, de obicei cu zboruri de noapte. Cât de departe e Kyrenia?

– La treizeci și cinci de kilometri distanță de Nicosia, în linie dreaptă, mai mult pe alte trasee.

– Vor apărea diverse complicații, interveni Susanna. Unii se tot plâng...

– Am întotdeauna la mine mult baslam.

– Balsam? întrebă Susanna. Ce-i ăla?

– Știu eu, răspunse Kate. E pentru durerile de dinți.

– Și pentru alte dureri, mintale și spirituale, nu numai fizice, spuse Guy. Balsamul poate fi cuvântul care înveselește, compasiunea subtilă, tot ce alungă durerea. N-ai auzit niciodată despre balsamul din Gilead, pomenit de profetul Ieremia? Cred că originea

balsamului era un copac miraculos din Arabia – îți frecai palmele cu frunzele lui, iar acestea emanau un parfum minunat, care te scăpa de orice necazuri.

Susanna asculta fermecată, dar Kate bănuia că pe Guy îl apucaseră excesele de romantism și, în sinea lui, râdea de credulitatea Susannei. Ea, una, prefera să rămână la interpretarea farmaceutică a cuvântului.

– Cred că vrei să spui că unii dintre vizitatori ar putea necesita serviciile unui *odhondyatrós*, remarcă ea rece.

Guy repetă cuvântul, înțelegând că însemna „dentist".

– Primul meu cuvânt în grecește, spuse el entuziasmat. Mai zi-l o dată, sau mai bine scrie-mi-l.

Kate se conformă, adăugând două adrese de dentiști locali. Apoi, Guy o rugă să introducă din nou hârtiile în mașină, pentru a adăuga numele managerilor de la hoteluri.

– Nu-mi amintesc decât că i-am fost prezentat unui anumit domn Supozitorious... spuse el.

– Domnul Preposiorious, îl corectă Kate, neputându-și stăpâni un zâmbet.

Termină de scris, iar Guy luă colile și le băgă în servietă, dar nu schiță nici un gest de a se ridica de pe scaun. Kate se uită ostentativ la ceas.

– Susanna și cu mine mai avem foarte multă treabă, îi spuse ea.

– Ți-ai mai putea sacrifica doar câteva minute, ca să-mi vorbești despre excursii, despre principalele puncte de atracție turistică?...

– O să-ți spună Liana. Cu ea trebuie să discuți problemele astea.

– Cine-i Liana?

– Ghida principală. Azi e plecată la Paphos, dar s-ar putea s-o găsești mâine la birou.

– E la fel de fermecătoare ca voi două?

– E foarte frumoasă.

Kate se ridică în picioare, obligându-l să se ridice și el. Mulțumindu-le amândurora pentru ajutor, Guy se îndreptă spre ușă.

– *Au revoir*, salută el dezinvolt. Sper să ne revedem curând.

– Adio, răspunse Kate, învățându-l alt cuvânt grecesc și întrebându-se dacă Guy îi aprecia înțelesul. Adio nu însemna altceva decât la revedere.

Capitolul 3

Totuși, nu le era dat să se despartă atât de curând. Kate fu foarte uimită când, pe înserat, în timp ce stătea cu Andreas în grădinița din fața casei, văzu capul și umerii lui Guy trecând pe sub un felinar de la colțul străzii.

Nu era posibil să vină acolo, își spuse ea agitată, iar în clipa următoare fu nevoită să accepte faptul că stătea în fața ei, spunând cam timid că spera să n-o deranjeze, dar trebuia să-i dea câteva informații pe care bănuia că ar fi preferat să nu le audă la birou.

Imediat, în ușă apăru Maria, urmată de cele două fetițe curioase. Maria, care îl descusu pe Spyridon, știa cine era vizitatorul.

– Mă întrebam dacă i-ați permite lui Kate să vină cu mine la o cafea, îi spuse Guy. E doar opt și jumătate și nu vom întârzia mult.

– Imposibil, răspunse Maria. Eu sunt ocupată cu copiii, iar soțul meu merge greu.

– Dar nu voiam decât...

Guy se întrerupse, surprins. Nu știa, evident, că în Cipru nu se cuvine ca un tânăr să invite o fată în oraș, neînsoțită.

Maria îi adresă un zâmbet îndelung exersat.

– Trebuie să vă spun că locuiește la noi de patru ani, explică ea pe acel ton care-și plângea singur de milă, atât de adeseori auzit de Kate. După moartea bunicii ei, a rămas singură pe lume. Am luat-o în casa noastră, i-am dat de mâncare, am îmbrăcat-o și am educat-o. Dacă aduceți vești bune din Anglia, se cuvine ca soțul meu și cu mine să le auzim, ca să judecăm ce e mai bine pentru Kate. Vreți, vă rog, să luați loc aici, pe bancă, lângă soțul meu?

Ascultător, Guy se așeză. Maria ocupă locul lui Kate, iar aceasta se așeză lângă perete.

Guy le zâmbi celor două fetițe din ușă și-și deschise servieta.

– În primul rând, vreau să-ți predau ceva, spuse el, scoțând un pachet lunguieț și întinzându-i-l lui Kate.

– Pentru mine? De la Richard?

Privi pachetul fără să-i vină să creadă. Era învelit într-o hârtie înflorată. Niciodată în viața ei nu mai

primise un cadou de la Londra și doar cu foarte rare ocazii primea cadouri de orice fel. Iar cel mai minunat lucru era că i-l trimisese Richard. Richard n-o uitase! Desfăcu hârtia și scoase o cutie albă, împodobită cu o panglică de satin stacojiu. Cutia conținea bomboane de ciocolată.

– Deschide-o! Deschide-o!

Maroulla și Christella se îndesară lângă ea, privind atente cum scotea cu grijă ambalajul de celofan și ridica încet capacul cutiei. Apăru mai întâi o acoperitoare transparentă, apoi bomboanele, aliniate ordonat. Printre exclamații de admirație, Kate întinse cutia mai întâi spre Maria și Andreas, apoi lui Guy și, în sfârșit, celor două fetițe.

– Numai câte una fiecare, deocamdată, le atenționă Maria.

În ușă apăru un căpșor ciufulit. Bembo auzise vocile și se dăduse jos din pat, hotărât să nu piardă distracția. Mama lui i se adresă sever în grecește, ordonându-i să plece imediat înapoi, dar Bembo se strecură pe lângă ea, repezindu-se drept spre interesantul vizitator.

Guy îl lăsă să i se urce pe genunchi, de unde începu să se uite la cutia din poala lui Kate. Nu mai văzuse niciodată ciocolată de lux și, neștiind ce era, nu-l tenta.

– Dă-i mai întâi una cu miez moale, o sfătui Guy pe Kate. Pe acoperitoare se vede cu ce sunt umplute.

Kate studie în lumină acoperitoarea transparentă și alese o bomboană în formă de semilună, umplută cu cremă de fragi. Bembo mușcă fără convingere de capătul ei, apoi scoase un chițăit încântat și și-o îndesă în gură pe toată.

Maria luă cutia și spuse că se ducea s-o pună bine, ordonându-i lui Kate să-l ducă pe Bembo la culcare, iar fetelor să se culce și ele, căci își terminaseră lecțiile.

– Pot să iau panglica pentru părul meu? întrebă Maroulla, care era la fel de hrăpăreață ca mama ei. Și adevăratul său nume era tot Maria.

Kate nu i-o dădu imediat. Era un dar de la Richard și ar fi vrut s-o păstreze.

În lipsa ei, Guy vru s-o aștepte, dar Maria trecu imediat la subiect, întrebând despre bani. Știa că trebuia să vină de la un anumit domn Joseph Harris, neam cu Kate, care murise cu scurt timp înainte ca domnul Carter să fi venit în Ammochostos.

Guy nu comentă nimic și nu se lăsă convins să dea nici o informație înainte de întoarcerea lui Kate. Aceasta se strecură discret pe ușă afară și se așeză lângă perete, cu mâinile împreunate în poală și ochii

în jos, rușinată de nerăbdarea Mariei, nedorind ca Guy s-o creadă la fel de rapace. Dar, desigur, ar fi fost minunat să-și primească moștenirea. I-ar fi putut aduce independența, poate chiar șansa de a se duce la Londra, unde locuia Richard.

– Kate, cât de multe știi despre familia tatălui tău? se interesă Guy.

– Foarte puțin, numai atâta cât mi-a spus bunica mea, răspunse Kate.

– Te referi la bunica ta de-aici, din Cipru, la mama mamei tale, așa e?

– Da. Mi-a spus tot ce știa despre tatăl meu. Că a fost singurul fiu la părinți, iar aceștia au murit cu câtva timp înainte de venirea lui în Cipru. Până când am aflat de la Richard, n-am știut niciodată că tatăl meu avea un văr numit Joseph Harris. Cred că asta înseamnă că mie mi-e unchi, nu-i așa?

– Unchi de-al doilea, cum se spune. Mă tem că nu am vești prea bune pentru tine, acum după ce am vorbit cu avocatul care se ocupă de moștenire. Joseph Harris era mult mai bătrân decât tatăl tău și, când fabrica de încălțăminte a familiei a fost cumpărată de altă companie, a obținut de pe urma ei o sumă mare de bani și a început să trăiască pe picior mare – o casă

luxoasă, mai multe mașini și așa mai departe. Se credea că era foarte bogat, dar casa era ipotecată, iar averea și-o tocase cu tot felul de extravaganțe și jocuri bursiere. Nu avea copii, soția îi murise într-un accident de mașină, după care pare să fi intrat și el în declin, căzând victimă unei boli incurabile.

– Bietul om, murmură Kate. Aș fi vrut să-l pot ajuta, fiind unchiul meu...

– Cum ai fi putut să-l ajuți, copilă? interveni Maria, cu un oftat greu, privind amărâtă spre Guy. Cred că încercați să ne spuneți că n-a mai rămas nici un ban.

– Foarte puțini, cu regret vă spun. O să iasă ceva din mobilă, iar Joseph Harris mai avea și două terenuri mari, cu dreptul de proprietate încă intact. Avocații speră să le găsească niște cumpărători și, dacă reușesc, după achitarea cheltuielilor legale, s-ar putea să mai fie disponibile cam o mie două sute de lire sterline.

– O mie două sute! exclamă un glas bărbătesc din întunericul de lângă casă.

Kate nu știa de când ascultase Spyridon, dar când acesta se așeză pe bancheta de lângă perete înțelese imediat la ce se gândea: calcula că o mie două sute de lire sterline i-ar fi ajuns pentru taxiul pe care și-l dorea atât de mult.

Spyridon o cuprinse cu un braț pe după umeri. Kate încercă imediat să se desprindă, dar tânărul o strânse cu putere, făcând-o să înțeleagă că n-ar fi putut scăpa fără a provoca o scenă. În unele momente, Spyridon o irita îngrozitor și, de obicei, Kate îl evita, dar acum n-o putea face, ca să nu atragă atenția lui Guy. Acesta îi privea deja.

– N-am spus că toate cele o mie două sute de lire sterline vor sta la dispoziția lui Kate, îi informă Guy, cu multă seriozitate. Joseph Harris a murit fără testament, iar banii trebuie să fie împărțiți între rudele lui. Există în total patru veri care-și vor lua fiecare partea lui, așa că se pare că ție îți vor reveni doar vreo trei sute de lire sterline, Kate. Sper că nu ești îngrozitor de dezamăgită.

– Trei sute de lire ar fi minunate, răspunse Kate și, simțind că strânsoarea lui Spyridon slăbea, se ridică de pe bancă, ridică o rămurică de iasomie și-i zâmbi lui Guy, comentând cât de frumos mirosea.

– Splendid, fu Guy de acord. Florile par să fie mai mari decât ale iasomiei noastre din Anglia.

– Eu însămi le-am crescut, din mlădițe luate de la bunica mea, din nord, nu departe de Castelul Kantara, spuse Kate și ar mai fi continuat, dar Maria se

amestecă iar în discuție, întrebându-l pe Guy dacă era sigur de informațiile pe care le adusese, întrucât domnul Carter crezuse despre Kate că urma să moștenească o sumă mare de bani.

– Pe-atunci, Richard încă nu știa. Evident, și el își făcea speranțe pentru familia lui.

– Pentru familia lui? repetă Kate.

– Credeam că știai. Nu se poate să nu-ți fi spus. Eu nu știu totul, dar o anumită domnișoară Harris s-a măritat cândva cu un domn numit Carter. Richard este nepotul lor. Personal, nu va moșteni nici un ban, partea revenindu-i tatălui său, alături de tine și de ceilalți veri. Dacă Joseph Harris ar fi lăsat o avere mare, așa cum crezuseră cu toții la început, tatăl lui Richard ar fi stat mult mai bine cu banii, ceea ce-ar fi fost în avantajul lui Richard, în viitorul apropiat. N-a menționat niciodată nimic despre părinții lui? Sunt în viață, desigur, iar Richard e singurul lor copil.

Kate îl privi cu ochii mari.

– Asta înseamnă că Richard e vărul meu?

– Un văr foarte îndepărtat. Nu cred că ai motive de îngrijorare.

Kate se așeză la loc, temându-se că Guy făcuse aluzie la posibilitatea căsătoriei ei cu Richard. Era o

veste extraordinară, să afle că erau rude îndepărtate. Ar fi fost foarte fericită, dacă o auzea de la Richard însuși. De ce nu-i spusese?

– Sunteți sigur că nu vă înșelați în legătură cu banii? continuă Maria să insiste. Domnul Carter a spus că vor fi mii și mii de lire sterline.

– S-a înșelat.

– Părea foarte convins, interveni Spyridon. Ați spus ceva despre un avocat. Ăștia se știe că fură banii oamenilor pentru ei și scapă de închisoare pentru că-s foarte abili.

– Nu trebuie să vă faceți griji în legătură cu acest avocat, răspunse liniștitor Guy. Domnul Jones are un birou cu reputație în Northampton, aproape de locuința răposatului Joseph Harris. Și îl cunosc și pe Robert Jones, fiul lui. Mi-e prieten, iar acum studiază la Londra pentru examene, la drept. El i-a cerut tatălui său detaliile pe care tocmai vi le-am comunicat. Fără îndoială, tatăl lui îi va scrie lui Kate imediat ce se clarifică situația și vor ști cât de mulți sau de puțini bani există. Domnul Jones a primit copiile actelor lui Kate, pe care ea i le-a trimis prin Richard, și sunt în deplină ordine.

– Am fi preferat să auzim toate astea de la domnul Richard Carter însuși, stărui Maria suspicioasă.

– Mă rog, din moment ce oricum veneam în Cipru, m-a însărcinat pe mine să vă informez. Richard nu voia să-i spună totul lui Kate printr-o scrisoare și cred că, întrucât suma e atât de mică, problema nici nu-l mai prea interesează.

Cuvintele lui Guy o răneau pe Kate, fiind necruțător de corecte. Într-adevăr, Richard nu voise să-i scrie – nici despre această problemă și nici despre altele.

– Domnul Jones i-a cerut lui Richard să mă găsească? îl întrebă ea pe Guy.

– Da, așa cred. Se știa ca tatăl tău murise în Cipru, iar domnul Jones a considerat că ar fi mai discret dacă Richard s-ar interesa de eventualii copii ai acestuia, de vreme ce tot urma să vină încoace. A fost un mare noroc că te-a găsit atât de ușor, la agenția de voiaj.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton din care reieșea că Guy nu mai avea nimic de spus. Kate îl văzu luându-și servieta și crezu că se pregătea să plece. Tocmai era pe punctul de a-i mulțumi pentru că-și sacrificase timpul ca să-i dea toate acele explicații, când, spre marea ei surpriză, Guy scoase încă un pachet – de astă dată, unul plat și subțire.

Kate îl deschise. Găsi înăuntru un disc pe a cărui copertă era anunțată Simfonia Numărul 9 în Si Major de Schubert, în interpretarea Orchestrei Filarmonice Regale.

Kate era copleșită. Nu-i venea să creadă că Richard își amintise de iubirea ei pentru muzică și îi trimisese un cadou atât de neprețuit. Probabil îi dăduse lui Guy adresa ei, altfel acesta n-ar fi știut unde locuia.

Andreas nu scosese o vorbă în timpul discuției despre bani, dar acum îi spuse lui Guy că simfonia avea să-l facă foarte fericit, și pe Kate de asemenea. Și lui îi plăcea muzica, el fiind cel care o formase pe Kate în acest sens, încurajând-o să se ducă la concerte cu școala.

– Doriți să-l ascultați acum? întrebă Guy. Dacă vecinii n-au nici o obiecție, adică...

Maria răspunse înaintea soțului ei, spunând că vecinii nu puteau avea nici o obiecție, după câtă gălăgie făceau cu televizoarele lor. Prin aceste cuvinte, Maria își descărca o veche ranchiună, căci tare și-ar mai fi dorit și ea un televizor. Îl invită pe Guy în casă, să le vadă picapul.

– Mă tem că nu putem pune discuri stereo, iar acum acul trebuie să fie foarte tocit, spuse neliniștită Kate. Copiii îl ascultă tot timpul.

– Discul e mono, și am adus un ac nou, răspunse Guy, scoțând un pachețel din servieta care începea să semene tot mai mult cu un sipet plin de comori.

– De unde ai știut ce fel de ac trebuia să iei? îl întrebă Kate, surprinsă.

– De la Richard.

În timp ce Guy schimba acul, Kate își aminti de o după-amiază în care ea și Richard se uitaseră într-o vitrină unde era expus un picap de același tip. Era minunat că-și amintise și îi dăduse lui Guy instrucțiunile necesare.

Maria admira îndemânarea cu care lucra Guy la înlocuirea acului.

– Sunteți mecanic? se interesă ea. Vă pricepeți la articole electrice?

– Da, într-un fel...

Zâmbetul lui o încurajă să se lanseze într-un șir de tânguieli despre frigider. Soțul și fiul ei nu reușiseră să-l repare, dar poate că...

Îi dădu un cot lui Kate.

– Roagă-l! o îndemnă ea printre dinți.

Kate fu surprinsă. Oricine ar fi înțeles cât de grav era să nu ai frigider pe o asemenea caniculă, dar se

îngrozea la gândul de a-l chema pe Guy în bucătărioara lor sordidă.

Însă era prea târziu.

– Să-i arunc o privire, spuse Guy.

Peste un minut, stătea pe vine, privind în vechiul frigider.

– Aveți o lanternă? întrebă el.

Cu ajutorul acesteia, găsi un anumit obiect în fundul frigiderului, moșmondi ceva la el și, peste câteva momente, motorul scoase un țăcănit slab. Se opri, porni din nou, și în sfârșit începu să toarcă regulat. Guy se ridică, închise ușa frigiderului și-i spuse Mariei că mâncarea pe care o lăsase înăuntru era salvată.

– Cerul fie lăudat! exclamă Maria, dar nu uită să-l laude și pe Guy, la unison cu Andreas și Kate. Numai Spyridon tăcea. Își citea ziarul cu o expresie malițioasă, în timp ce ceilalți se așezau să asculte discul.

Când simfonia se termină, Guy își luă imediat rămas-bun. Toți îi strânseră mâna, cu excepția lui Spyridon. Maria îi mulțumi din nou pentru că reparase frigiderul, Andreas îi mulțumi pentru disc, iar Kate spuse numai atât:

– Îți mulțumesc pentru tot.

– Presupun că ne vom vedea mâine, răspunse Guy.

* * *

A doua zi, Kate intră în birou nerăbdătoare să se apuce de lucru. Guy apăru la agenție abia după-amiază, iar Susanna anunță că vorbea cu Liana, ghida șefă, în cabinetul domnului Leontinos.

– Liana are o rochie nouă, adăugă ea. E verde ca jadul și e mai frumoasă ca oricând. Mă mir că și-a pus o rochie nouă, chiar și pentru domnul Wilton.

Aceasta era o aluzie la faptul că Liana urma să se mărite în ultima săptămână din septembrie, iar Susanna se mira că purta înainte de nuntă una dintre rochiile din trusou. Dar mama Lianei, care era văduvă, avea bani destui, iar logodnicul ei, Nicos, obținuse un post bun ca inginer la o firmă.

Nicos era un tânăr gelos din fire. Nu-i plăcea ca logodnica lui să umble cu „ciurda aia de străini", cum spunea el, și-i smulsese promisiunea de a se lăsa de meserie, după nuntă. Ghida imediat următoare se aștepta să-i ia locul până la sfârșitul sezonului, iar Kate spera să i se ivească și ei o ocazie, poate în urma recomandărilor Lianei. Kate o plăcea și o respecta pe Liana, care fusese foarte bună cu ea și o instruise cu multă generozitate.

În ziua aceea, Kate lucra pentru un recepționer, iar la sfârșitul după-amiezii, când se duse să ia corespondența de la semnat, acesta îi spuse că Liana și Guy Wilton plecaseră de la birou împreună. Liana urma să-i arate lui Guy drumul pe plajă până la Hotelul Afrodita, întrucât mulți vizitatori nu știau de existența lui.

Era o cărare dificilă, șerpuind printre stânci și, uneori, presupunând escaladarea acestora.

– Poteca asta ar trebui să fie modernizată, comentă recepționerul. Ar fi un loc minunat de plimbare pentru turiști, mai ales la ora asta, când apune soarele.

În drum spre casă, Kate se gândi la toate cele întâmplate. Probabil că Guy o cucerise pe Liana. Avea un efect ciudat asupra tinerelor femei – Susannei îi trezise un interes de-a dreptul absurd. Probabil că și Liana îl cucerise pe Guy. Liana cucerea pe toată lumea.

După evenimentele din ajun, seara părea plicticoasă și neinteresantă. Mâncară de cină, apoi Kate strânse masa, ajută fetele la lecții și le culcă. Spyridon se culcă și el, întrucât a doua zi trebuia să se scoale cu noaptea-n cap, iar Maria n-o lăsă pe Kate să asculte discul, ca să nu-l deranjeze.

Andreas și Maria nu aveau telefon, dar puteau primi mesaje la brutăria din colț, în caz că Spyridon era chemat de urgență. La ora nouă, soția brutarului bătu la ușă. În mod surprinzător, însă, mesajul nu era pentru Spyridon, ci pentru Kate, care trebuia să-l sune imediat pe domnul Leontinos.

Kate alergă la brutărie și dădu telefon.

– A avut loc un accident, undeva pe plajă, o informă domnul Leontinos. Liana a căzut și s-a lovit la gleznă. Sper că nu și-a fracturat-o, dar e destul de grav, iar Guy Wilton a trebuit s-o ducă la spital.

În continuare, domnul Leontinos spuse că a doua ghidă, care era căsătorită, nu putea veni a doua zi, fetița ei fiind bolnavă.

– Kate, trebuie s-o înlocuiești pe Liana, încheie el. Pregătește-te să pornești cu Spyridon, dimineața, la ora șapte cel mai târziu. Vei avea ocazia să-ți demonstrezi talentele de ghid, pentru un grup mare de turiști, într-o excursie de-o zi întreagă.

Capitolul 4

Pentru misiunea de ghid, Kate își luă rochia turcoaz. Deși nu-i purtase noroc în seara când se dusese la aeroport îmbrăcată cu ea, era cea mai bună rochie a ei, iar Maria insistase s-o îmbrace. De asemenea, o pusese să-și înfășoare capul cu o eșarfă, la fel cum făcea întotdeauna Liana. Maria o văzuse pe Liana de două ori și știa că o ghidă trebuia să arate demn, nu să se lase ciufulită de vânt.

Kate nu avea nici un batic potrivit, așa că Maria îi oferise o plasă albastră cu care de obicei acoperea carnea. Kate o spălă bine și o lăsă să se usuce peste noapte, împodobind-o pe margini cu mărgele albastre mici de la un colier al Christellei care se rupsese. Arăta destul de bine, deși albastrul mărgelelor nu se prea asorta cu rochia.

– Să nu accepți nici o reducere de la tariful obișnuit al Lianei, îi ordonă Maria. Nici măcar cu cinci mils.

Cinci mils era o monedă mică de metal, cipriotă. Kate nu încercă să-i explice că, în calitate de înlocuitoare a Lianei, nu putea pretinde aceleași sume. Spera numai ca domnul Leontinos să-i adauge un mic supliment peste salariul săptămânal. Dar mai mult spera ca Maria să-i lase măcar o mică parte din bani.

În sfârșit, Kate se așeză pe fotoliul ei din autobuz, lângă cel al șoferului. În timp ce Spyridon se ocupa de benzină și ulei, scrută lista pasagerilor care o așteptau. Era un autobuz de mărime medie, dar cei douăzeci și patru de vizitatori își puteau alege destul de ușor locurile. Trebuia să-i ia de la diverse hoteluri, începând cu Afrodita.

Descoperi că de la Afrodita avea de luat nouă pasageri – al nouălea fiind Guy.

– Bună, Kate, o salută el. Vin și eu să te ajut.

Părea să insinueze că ar fi fost incapabilă să se descurce singură, iar Kate își dori să-i fi putut cere să nu ocupe locul din spatele ei, care de obicei rămânea liber.

Trecură pe la celelalte patru hoteluri, unde Guy coborî cu Kate pentru a le ura bun-venit turiștilor.

Kate ar fi preferat s-o facă singură, dar recunoscu că Guy nu-i uzurpa dreptul de a li se adresa ea în primul rând, iar doamnele se bucurau să fie ajutate de el la urcarea în autobuz. Părea să cunoască deja pe toată lumea după nume și era clar că-și făcuse datoria, vizitându-i în prealabil. Kate nu putea să nege că Guy îi era de mare folos, până la Hotelul Nereides, ultimul de pe listă, unde se produse o situație jenantă.

O doamnă căsătorită dorea cele mai bune locuri, aflate în față, care erau deja ocupate. Soțul ei le spuse că avea discopatie și o durea spatele, așa că nu puteau sta pe următoarele două locuri, de deasupra roții. Nu le suportau nici pe cele din spate, unde autobuzul se încingea prea tare.

Zâmbetul cuceritor al lui Guy le convinse pe cele două fete din față să renunțe la mult-doritele locuri. Faptul că i se supuneau atât de prompt o făcu pe Kate să simtă un junghi inexplicabil.

Luă microfonul în mână și se ridică să-și țină discursul introductiv. Le ură tuturor bun-venit, apoi le spuse că urmau să aibă o zi foarte plăcută, prezentându-se și enumerând obiectivele de vizitare. În sfârșit, se așeză, cu spatele spre Guy, căruia îi simțise privirea în tot timpul cuvântării.

În timp ce străbăteau prima porțiune dreaptă de șosea, le spuse turiștilor că în curând aveau să cotească spre coline, lăsând în urmă câmpiile neinteresante din Messaoria, deși ar fi fost plăcut să le vadă primăvara, când erau acoperite cu flori. În dreapta se distingea deja conturul fermecător al masivului montan de nord.

În continuare, Kate abordă problema banilor.

– E un subiect pe care nu-mi face plăcere să-l menționez, precizează ea râzând. Dar trebuie să vă încasez taxele. Vă rog să vă pregătiți câte două lire sterline fiecare, iar eu voi trece să le iau.

Adăugă suma suplimentară din partea celor care doreau să ia prânzul la restaurantul din Kyrenia, iar pe cei care-și luaseră mâncare la pachet îi asigură că o puteau consuma în condiții la fel de plăcute. Străbătu autobuzul, zâmbindu-le tuturor și încercând să-i adreseze fiecăruia câteva cuvinte cu titlu personal, în timp ce încasa contribuția. Două lire sterline erau ușor de plătit, dar cu banii de masă putea fi mai complicat. Kate constată că Guy o urma îndeaproape și, în câteva rânduri, fu nevoită să-i accepte ajutorul pentru a da înapoi restul.

La întoarcerea pe scaun, numără banii și îi puse în poșetă, știind că n-avea s-o lase din mână până seara,

când preda încasările la birou. Ușurată că totul era în regulă, se întoarse spre Guy ca să-i ceară vești despre Liana.

– Am dat telefon aseară, iar mama ei mi-a spus că nu are nici o fractură, slavă Domnului. E doar o luxație, destul de gravă, și nu are voie să umble timp de o săptămână. Doamna Kronos a spus că i-au pus glezna în gips, dar ușor, din fericire.

– Biata Liana, comentă Kate, întrebându-l apoi pe Guy dacă el o dusese la spital.

– Într-adevăr, răspunse calm Guy. I-am telefonat de la spital lui Nicos, care a venit imediat, așa că eu m-am retras, fără să mai aștept stabilirea diagnosticului.

– Și cum s-a întâmplat accidentul? se interesă Kate.

– A alunecat pe stânci – pe platforma de deasupra unui bazin natural, chiar înainte de a ajunge la Afrodita. Dacă nu se temea că-și udă pantofii, poate n-ar fi pățit nimic. N-a vrut să mă lase s-o țin de mână, adăugă el, zâmbind. Mă tem că, pentru domnișoara Kronos, numele meu este Domnul Abominabil. Mi-am propus să-i aduc un fel de ofrandă de ispășire.

Drumul începuse să șerpuiască prin văi. Spyridon opri, când în fața mașinii apăru un catâr care nu voia să se clintească, oricât ar fi claxonat.

– Cei mai încăpățânați catâri din lume sunt cei din Cipru, spuse Kate, în timp ce Guy cobora și el să dea

la o parte animalul din drum, urmat de una dintre cele două fete, cu aparatul de fotografiat. Kate presupuse că fata își dorea mai mult să-l fotografieze pe Guy, nu catârul.

Soarele dogorea fierbinte, iar Kate le distribui tuturor pasagerilor, cu excepția lui Guy, șervețele roz umezite cu colonie răcoritoare, cumpărate special de la farmacie. Guy o ajută când se opriră lângă un smochin, ca să culeagă smochine proaspete pentru pasageri. Kate le arătă cum să le cojească și să le desfacă, apoi începu să le povestească legenda Vârfului Pentadaktylos, muntele cu cinci degete, ale cărui cinci piscuri stâncoase se profilau pe albastrul cerului, la stânga, ca degetele unei mâini ridicate.

La sfârșitul povestirii, Guy se aplecă peste umărul ei pentru a-i spune că-i captivase pe toți, inclusiv pe el însuși.

Până la Kyrenia mai aveau cinci kilometri. Programul includea o vizită la Castelul Kyrenia, cu catacombele temniței sale. După ce reveniră la lumina soarelui, Kate invită turiștii să se odihnească în timp ce ea le explica unele detalii despre castel.

– Coeur-de-Lion a venit vreodată aici? se interesă un bărbat.

– Coeur-de-Lion? repetă Kate, evitând să rostească numele Regelui Richard, de teamă că s-ar fi putut să-i

tremure vocea, spre amuzamentul lui Guy. Totuși, trebuia să-l pronunțe. Le povesti despre furtuna violentă care împinsese spre Cipru corabia cu Prințesa Berengaria, logodnica regelui, urmată de Richard cu securea de război în mână. Richard și Berengaria se căsătoriseră lângă Limassol, în sud, apoi regele cucerise insula și îl subjugase pe Isaac Comnenus, un fals pretendent care se autointitulase Împăratul Ciprului. Isaac fugise, lăsându-și fiica la adăpost într-un castel – poate chiar în acela, sau poate în castelul și mai greu de cucerit din Buffavento, aflat nu departe, mai sus pe coline.

Fiica lui Isaac, cunoscută ca „Domnița din Cipru", venise la intrarea castelului și îngenunchease în fața învingătorului, predându-i fortăreața și cerșindu-i mila.

– Vreți să spuneți că a capitulat în fața lui Richard? se interesă vizitatorul cel curios.

– Părerile istoricilor sunt împărțite, dar există motive de a presupune că Richard zăcea bolnav la Nicosia și a trimis în locul lui un om numit de Lusignan. După aceea, de Lusignan a devenit domnitorul Ciprului, întemeind dinastia regală care a domnit peste insulă timp de trei sute de ani. Vă mai amintiți blazonul Casei Regale Lusignan, pe are l-ați văzut pe peretele principal, la intrarea în castel?

Apoi, Kate le zâmbi tuturor, anunțând veselă:

– Și-acum, gata cu istoria. E timpul să lăsăm și noi castelul în seama altora și să ne ducem la masă.

După ce mâncară pe îndelete, Kate îi adună pe toți la un loc pentru drumul la Nicosia, spunându-le că aveau să se oprească la o olărie mică și interesantă, de unde puteau cumpăra orice, de la scrumiere cu model grecesc până la amfore mari.

– Uitați-vă cât doriți, le spuse ea, intrând. Nu e nevoie să cumpărați, decât dacă vreți neapărat.

Se așeză și ea în fața olăriei, privind spre coline și prefăcându-se că nu observa prezența lui Guy, care se oprise chiar în spatele ei. În zare se vedea Castelul Buffavento – o ruină singuratică, înălțându-se grandios pe cea mai îndepărtată culme.

– Buffavento, spuse Guy. Mă întreb cum și-a căpătat numele.

– După locul unde se află, evident, răspunse Kate, fără a întoarce capul. Dacă mă ascultai în autobuz, când am explicat, m-ai fi auzit spunând că Buffavento înseamnă Cel Care Sfidează Vântul.

– Eram cu mintea în altă parte, se scuză Guy. Mă gândeam la fata despre care ne-ai povestit. Domnița din Cipru. Ne-ai spus cum se numea tatăl ei, Comnenus, dar n-ai menționat numele de botez al fetei.

– Nici istoricii nu-l menționează, spuse Kate, continuând să-i evite privirea. Fata nu a fost un personaj important. Era cunoscută ca Domnița și nimic mai mult.

– Sunt sigur că era frumoasă, presupuse Guy. Probabil a arătat fermecător, îngenuncheată pe trepte, cu castelul în spatele ei. S-a măritat cu bărbatul în fața căruia a capitulat?

– Doamne ferește! Tatăl ei era un uzurpator josnic, pe când de Lusignan era extrem de distins și obținuse titlul de Rege al Ierusalimului încă înainte ca insula să-i fi fost predată.

Kate vorbea pe un ton trufaș, sperând ca Guy să nu continue prin a pune singura întrebare la care ea n-avea nici un chef să răspundă.

Guy o formulă imediat.

– Iar acest Lusignan, continuă el. Care era numele lui de botez?

Kate își încleștă mâinile, căutând o diversiune în minte. Apoi, cu un țipăt de groază, își dădu seama că-și putea încleșta mâinile, ambele mâini, când una dintre ele ar fi trebuit să fie ocupată de poșetă.

Se repezi spre autobuz, care era gol. Spyridon stătea lângă portieră. Fără îndoială, el era cel care

coborâse ultimul din autobuz, ceea ce însemna că mai rămăsese acolo, singur cu poșeta ei, cel puțin câteva momente. Dar lui Spyridon i-ar fi fost de ajuns o fracțiune de secundă. Kate nu voia să-l creadă atât de lipsit de scrupule încât să-i fure toți banii încasați de la pasageri, însă știa că nu s-ar fi codit să sustragă măcar o mică parte din ei.

Auzi din spate glasul lui Guy.

– Kate, uite-ți aici poșeta. De cinci minute ți-o tot țin, ai fi putut să vezi cu ochii tăi, dacă mă învredniceai măcar cu o privire!

Râdea. Kate râse și ea, de ușurare, apoi îi mulțumi din toată inima, spunând că fusese o neglijență îngrozitoare să lase poșeta acolo, deși probabil nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Nu pomeni nimic despre Spyridon, care-i privea cu interes.

– Îți sunt cu adevărat recunoscătoare, îi mulțumi ea încă o dată lui Guy.

– Atunci, poate-mi satisfaci și mie dorința.

– Și care e acea dorință?

– Numai să aflu numele tipului – bărbatul în fața căruia a îngenuncheat fata. Mi s-a năzărit mie, așa, să-l știu!

Kate trase adânc aer în piept. Era încolțită și o știa prea bine.

– Se numea Guy, spuse ea. Guy de Lusignan.

Capitolul 5

Guy și Richard, își repetă Kate în sinea ei pentru a suta oară, în seara aceea, înainte de a adormi. Doi cuceritori distinși, eroi ai legendei Domniței din Cipru.

Desigur, paralela era ridicolă.

Cele două nume continuau s-o urmărească. Guy și Richard. Erau în ordine inversă, își spuse Kate, încercând să le inverseze. Dar îi era greu să spună, așa cum ar fi trebuit, Richard și Guy. Cumva, nu suna bine.

A doua zi dimineața, Kate se trezi într-o lume aflată foarte departe de castelele cruciaților. Maria bombănea, iar Bembo, care mergea cu mica lui bicicletă pe lângă Kate, la plecarea acesteia spre slujbă, refuza să se întoarcă în curte, așa că fu nevoită să-l ducă acasă și întârzie la birou, unde în lipsa ei se îngrămădiseră multe lucrări.

Seara, la plecare, Kate îi făcu o vizită Lianei, ca să vadă cum se mai simțea. Nici nu s-ar fi gândit să treacă pe-acolo neinvitată, dacă nu se întâmpla accidentul. Kate se cam temea de mama Lianei. Doamna Kronos era înaltă și frumoasă, semănând mult cu fiica ei, și avea un aer distins care o făcea pe Kate să se jeneze cu mediul modest din care provenea ea.

Deși Kate nu se aștepta ca doamna Kronos să fie prea încântată la vederea ei, aceasta îi zâmbi și o invită în camera elegantă unde Liana stătea rezemată de perne, pe o canapea mare.

La apariția lui Kate, se ridicară în picioare doi bărbați. Primul era domnul Hamel, iar al doilea, Guy. Rămaseră în picioare cât timp Kate se duse la Liana și se interesă de glezna ei, dăruindu-i buchețelul de iasomie adus, care arăta jalnic în comparație cu florile ce umpleau camera. Liana îl primi cu grație, mirosindu-l un moment și comentând că parfumul era delicios, apoi îl puse alături și privi spre cei doi bărbați.

– Nu e necesar să faci prezentările, spuse domnul Hamel. O cunosc deja pe Kate.

Zâmbindu-i, o întrebă:

– Îmi permiți să te numesc Kate, în amintirea unei singure întâlniri de neuitat?

– Vă rog, răspunse Kate, zâmbindu-le amândurora, deși avea impresia că, din cine știe ce motiv, pe Guy nu-l încânta prezența ei acolo.

Conversară agreabil, mai întâi despre glezna Lianei, care o duruse considerabil două nopți și o zi, dar acum își mai revenise.

– N-am de gând să stau ancorată pe canapeaua asta toată săptămâna, orice-ar spune ei, zise hotărâtă Liana. Oricum, n-am să pot lucra cel puțin zece zile, și va trebui să te ocupi și de alte excursii. Domnul Leontinos mi-a telefonat și a spus că-ți va da un grup de dimineață pentru Salamis. Zicea că a auzit din surse sigure cât de minunat de-ai descurcat ieri. Mă întreb cine i-o fi putut spune...

Îi zâmbi lui Guy, dar acesta nu răspunse nici la comentariu, nici la zâmbet. Dacă avusese o părere favorabilă, de ce nu spunea? se întrebă Kate. Era posibil să se teamă că laudele lui i s-ar fi putut urca la cap?

– Frumoasele mele flori de iasomie ar trebui să fie puse în apă, observă apoi Liana. Kate, vrei să te ocupi tu de ele, te rog?

Kate luă buchetul din mâna lui Guy și tocmai ieșea din cameră, când o auzi pe doamna Kronos spunând:

– George, vrei să fii atât de bun și să pui de băut pentru toată lumea?

„George“ era domnul Hamel, după cum descoperise deja Kate, spre marea ei surprindere, căci numele nu i se potrivea deloc; s-ar fi așteptat să aibă un nume de botez mult mai romantic. Se întreba dacă era într-adevăr creștin, și de ce naționalitate era.

În timp ce ea punea florile în apă, domnul Hamel intră și el în bucătărie, spunând că venise după gheață.

– Ți-a spus cineva vreodată că ai niște mâini cu adevărat magice? începu el.

– Nu mă pricep la scamatorii, răspunse Kate.

– Ai înțeles ce-am vrut să spun, replică domnul Hamel, privind-o în ochi. Am un chef nebun să-ți fac complimente.

Nebun era cuvântul cel mai potrivit, își spuse Kate, susținându-i privirea. Avea ochi căprui și era un om ciudat. Instinctul o prevenea să fie prudentă cu el, dar interesul lui o flata totuși.

– La ce te gândești?

– Mă gândeam la flori, evident, întrebându-mă cum va arăta iasomia mea lângă trandafirii și gladiolele superbe care sunt deja în cameră.

– Mi-ar face plăcere să-ți trimit un buchet de trandafiri, spuse domnul Hamel.

– Nu e nevoie, eu nu mi-am scrântit glezna, râse Kate, înțelegând acum că domnul Hamel îi trimisese Lianei trandafirii, pe când Guy alesese gladiole, care aveau un caracter mai puțin personal.

Tocmai reflecta la diferența de preț, când domnul Hamel o întrebă din nou la ce se gândea.

– Mă gândeam că mi-ar plăcea să arunc o privire în frigiderul ăsta enorm, când îl veți deschide ca să luați gheața, răspunse Kate. N-am mai văzut niciodată unul atât de mare. Și ce bucătărie minunată...! Pare să conțină tot ce și-ar putea dori vreodată o femeie.

Îndatoritor, domnul Hamel deschise ușa frigiderului, lăsând-o pe Kate să se uite înăuntru în timp ce scotea tăvița cu cuburi de gheață. Kate, însă, se grăbi să pună florile în apă și să se retragă, hotărâtă să nu rămână singură cu el în bucătărie mai mult decât era necesar.

Se părea că domnul Hamel nu era obișnuit cu fetele nerăbdătoare să scape de compania lui. Când o urmă în cameră, nu-i aruncă nici o privire, ci începu să toarne de băut pentru Liana și mama ei.

Guy se apropie și el de masă.

– Kate ce bea? se interesă el.

– Tocmai voiam s-o întreb, răspunse pe un ton trufaș George Hamel, ignorând intenționat faptul că

pe Kate ar fi trebuit s-o servească mai întâi, în calitate de vizitatoare. Ar putea lua un ouzo, dacă preferă băutura cea mai populară pe insulă.

– Nu, nu ouzo, se grăbi Kate să refuze, amintindu-și ce efect avea asupra lui Spyridon.

– Kate, îți propun un vin de Xeres, interveni Guy. Cel din Cipru e delicios și îl bem adesea și noi, în Anglia.

Se întoarse spre doamna Kronos, pentru a-i cere permisiunea:

– Îmi permiteți, kyria?

În sfârșit, luă sticla de vin și turnă într-un pahar mic pentru Kate.

– Vreau să văd unele dintre vestigiile antice, interveni apoi domnul Hamel, adresându-i-se Lianei. Știi că încă n-am intrat niciodată în Orașul Vechi din Ammochostos? Ai vrea să mă conduci acolo, imediat ce-ți mai revii cu glezna?

– Aș fi încântată, răspunse Liana. Dacă vrei să mergi cu taxiul, te pot duce oricând, dar va trebui să mergi singur pe jos, în timp ce eu te aștept în taxi.

Kate observă o privire cu subînțeles schimbată între domnul Hamel și mama Lianei.

– De ce n-ați lua-o și pe Kate cu voi? propuse doamna Kronos, zâmbindu-i apoi lui Kate. Ai vrea să faci

asta, draga mea? Poți să-l conduci pe teren, iar Lianei i-ar reveni doar explicațiile. Eventual, într-o seară, ați putea pleca mai devreme de la birou...

– Veniți și dumneavoastră? o întrebă Kate.

– N-aș crede. Am văzut de multe ori Orașul Vechi, răspunse doamna Kronos, zâmbindu-i acum domnului Hamel. Mă vei scuza, nu-i așa, George?

– Dacă n-am încotro... Aș dori să-l conving și pe logodnicul Lianei să ne însoțească, cel puțin după aceea, la cină. Am fi un grup foarte plăcut – Liana, Nicos, Kate și cu mine.

În acel moment, soneria de la ușă anunță sosirea lui Nicos și stabiliră întâlnirea pentru următoarea seară de joi, după care Kate se ridică să plece, așteptându-se ca Guy și domnul Hamel să-i urmeze exemplul.

– Kate, dacă trebuie să pleci acum, telefonez după un taxi ca să te conduc acasă, spuse George Hamel.

– Pe Kate o conduc eu, interveni Guy.

Nimeni nu mai spuse nimic. Guy îl privi pe George Hamel, George Hamel îl privi pe Guy, apoi ridică din umeri. Peste cinci minute, Kate era în stradă, cu Guy alături.

– De ce ții neapărat să te tot amesteci în treburile mele? izbucni Kate.

– Doar ai atâta minte încât să nu te duci singură cu lădoiul ăla.

– De ce-l numești așa pe domnul Hamel?

– Se zice că într-un lădoi poți găsi comori, dar când îl deschizi, de multe ori descoperi că e gol și fără nici o valoare.

– E un om interesant, insistă Kate. Mă întreb ce viață a avut și cum s-a îmbogățit așa.

– Și eu mă întreb, replică Guy cu subînțeles. Am fost tentat să-i aflu naționalitatea întrebându-i pe recepționerii de la Afrodita. Cu siguranță, i-au văzut pașaportul, dar ar fi fost josnic să le smulg informații confidențiale. Pariez că adevăratul lui nume nici nu e George ci cu totul altul, mult mai puțin englezesc.

Kate nu spuse nimic.

– Îi spui George? insistă Guy.

– Nu m-a invitat. Și chiar dacă ar face-o, cred că se cuvine totuși să-l numesc „domnul Hamel“. Altfel, ar părea o impertinență, și e un om atât de important!

– Important! pufni Guy. Nu cumva banii lui ți-au luat ochii, Kate?

– Îi conferă o anumită strălucire, la care se adaugă și aspectul lui romantic...

– Să nu care cumva să te amăgești cu gândul că te-ai îndrăgostit de el! o preveni crunt Guy.

– Nu m-aș putea îndrăgosti de domnul Hamel, replică la fel de aprig Kate, în timp ce prin minte îi străfulgera chipul lui Richard. N-am memoria chiar atât de scurtă.

– Sigur că n-o ai, confirmă Guy, știind că la Richard se referea. Apropo, mai am un disc pentru tine.

– Încă un disc? Cum mi l-a putut trimite Richard atât de repede?

– Ai uitat că între Londra și Cipru sunt curse aeriene regulate? Vrei să vii pentru două minute cu mine la Afrodita? Dau o fugă până în cameră și ți-l aduc.

Discul nu era împachetat și nici însoțit de vreo scrisoare. Conținea patru balade de Chopin, o berceuse și o nocturnă, în interpretarea unui pianist celebru, iar coperta reprezenta un portret al compozitorului.

Mulțumi, își luă rămas bun și porni spre ușa hotelului, dându-i de înțeles lui Guy că nu era cazul s-o mai însoțească.

– Te conduc până acasă, propuse acesta cu încăpățânare.

Kate nu-și permise să asculte noul disc decât după ce găsi plicul ascuns în care ținea fotografia lui Richard. Voia s-o folosească drept sursă de inspirație

pentru scrisoarea formulată cu grijă pe care intenționa să i-o scrie, ca să-i mulțumească pentru discuri și minunata cutie cu ciocolată.

Dar, cum-necum, nu apucă să înceapă scrisoarea...

* * *

Trecuseră câteva zile fără a-l vedea pe Guy, ca să-i ceară adresa lui Richard. Și, oricum, Guy putea să refuze să i-o dea. Nu vorbea despre Richard decât cu reținere și nu părea să observe cât de mult dorea Kate să primească orice veste, cât de mică, despre activitățile acestuia.

Sosi și ziua de joi. Domnul Hamel rezervase un taxi, precizând că urma să-l conducă Spyridon, deși știa că taxiurile grecești nu aveau acces în Orașul Vechi, care le aparținea turcilor. Kate știa că pe Spyridon îl distra teribil situația care-l obliga s-o trateze cu respectul cuvenit clienților și invitaților acestora.

Spyridon observase că domnul Hamel se cam aprinsese după Kate și se frământa să caute căi de a profita de pe urma acestui lucru.

La poarta Orașului Vechi, paznicul chemă un taxi turcesc și făcură schimbul. Liana și Kate erau ghide

autorizate, altfel nu li s-ar fi permis trecerea, ca grecoaice cipriote, iar Nicos intra sub autoritatea Lianei. Turcilor le plăceau vizitatorii din străinătate, iar domnul Hamel era binevenit.

Nicos era un tânăr politicos, întotdeauna agreabil, cu excepția momentelor când i se părea că alți bărbați îi acordau prea multă atenție frumoasei lui Liana. Nu-l interesau ruinele și venise numai pentru a avea grijă de ea.

Mergeau încet cu mașina pe lângă zidul de incintă, care nu era deloc ruinat, ci bine întreținut și înalt de peste cincisprezece metri. Pe alocuri, după cum le spusese Liana, atingea nouă metri grosime. Liana le prezenta un istoric al cetății, fortificată în timpul dinastiei regale Lusignan, de către regii care domniseră după Guy de Lusignan, și de venețienii care le succedaseră la tron.

– Oriunde se duceau, venețienii lăsau întotdeauna în urma lor lei, spuse Liana, oprind taxiul într-un loc unde un leu de piatră, bătut de vânturi și ploi, stătea pe un piedestal de lângă zid. Nu pot să spun cu certitudine dacă acesta este leul din legendă, despre care se povestește că ar avea o comoară ascunsă înăuntru, aceasta putând fi luată doar o dată pe an, în noaptea când leul își cască larg botul pentru câteva momente.

Nimeni nu știe în care noapte și la ce oră se întâmplă asta. Multe mâini s-au vârât în gura leului, se spune, dat nimeni n-a reușit vreodată să ia comoara.

– Haideți să vedem leul ăsta, propuse George Hamel. Mă gândesc să-i fac o fotografie artistică lui Kate, dacă vrea să-mi pozeze lângă leu.

– Veți vedea că există posibilitatea de a escalada zidul din spate, ca să admirați priveliștea, spuse Liana. Cineva s-a urcat deja acolo.

Acel cineva era un bărbat, care se întoarse și porni grăbit în jos, pe treptele de pe partea interioară a zidului. Ajunse la leu înaintea lui George Hamel și a lui Kate, cărora le zâmbi în timp ce se apropiau de el.

– Bună! îi salută vesel Guy. Speram să vă întâlnesc. M-am așteptat să vă opriți pentru a vedea mai bine leul care râde.

Leul era comic – măreția fiindu-i atenuată de o expresie amuzată. Kate poză lângă el, după care îl întrebă pe George Hamel, din politețe, dacă nu voia să se fotografieze și el.

– Leii par potriviți cu stilul dumneavoastră, spuse ea, întrebându-se dacă-l putea convinge pe domnul Hamel să-l invite pe Guy în grupul lor. Simțea că, cu Guy alături, ar fi fost oarecum mai în siguranță.

Făcu fotografia, observând că George Hamel poza ca un adevărat actor. Cu părul de un negru-albăstrui lucios și pielea arătând mai închisă decât de obicei, nu-i lipsea decât costumul de epocă pentru a semăna leit cu cutezătorul conducător turc care se repezise călare drept spre o mașină de asalt cu roțile tăioase ca niște cuțite, folosită de venețieni, reușind s-o distrugă dar pierzându-și și el viața cu acel prilej.

– Auziți, domnule, spuse respectuos Guy, n-ați dori să vă fotografiez împreună cu Kate?

– Nu mă mai tot domni atâta, replică George Hamel. Mă faci să mă simt ca un boșorog de nouăzeci de ani!

Totuși, ideea de a se fotografia cu Kate îl tenta, iar când Guy întrebă dacă îi putea însoți și el, pentru a asculta explicațiile Lianei, dădu din cap afirmativ, adăugând că mai aveau un loc în taxi.

Merseră apoi la Turnul lui Othello, numit astfel fiindcă se spunea că era chiar locul descris de scriitorul Giraldi Cinthio, dintr-a cărui povestire se inspirase Shakespeare.

– Povestea a fost adevărată, spuse Liana. Shakespeare l-a făcut pe Othello maur, dar personajul adevărat pare să fi fost un guvernator venețian al Ciprului, numit Cristoforo Moro, de unde și confuzia.

N-am auzit niciodată ca soția lui să se fi numit Desdemona, dar cred că acest Moro trebuie să fi fost capabil de gelozia pătimașă care până la urmă l-a făcut să-i ia viața.

– După părerea mea, a procedat absolut rezonabil, comentă George Hamel. Oricine are dreptul s-o pedepsească pe femeia ce-i aparține, dacă are probe concludente despre infidelitatea ei.

– Da' duri mai suntem... murmură Guy, atât de pătruns încât lui Kate îi fu greu să nu chicotească. Guy stătea chiar lângă ea, iar Kate bănuia că ceilalți nu-i auziseră șoapta.

– Observați ce frumoasă e intrarea cu Leul Sfântului Marcu deasupra, continuă Liana. Cumpărați bilete de-acolo, iar apoi puteți vizita toată clădirea.

Guy plătise deja taxa de intrare, venind acolo cu speranța de a-i întâlni. George Hamel luă bilete pentru el și Kate, apoi îi fotografie pe Nicos și Liana stând împreună în taxi. Sfătuit de Liana, lăsă aparatul în mașină, căci pe metereze erau soldați și putea avea necazuri cu ei.

– Astea da, bastioane, remarcă Guy, urmându-i pe Kate și George Hamel în timp ce urcau treptele abrupte.

Întorcând capul, Kate văzu că avea o lucire veselă în ochi și, rușinată, își aminti cât de nepoliticoasă fusese cu el la sosire, în legătură cu bastioanele de la Nicosia. Guy părea s-o fi iertat, dar Kate își dorea să se fi purtat mai frumos.

Străbătură ruinele fostelor camere de locuit, încercând să identifice dormitorul Desdemonei și scena tragediei.

– Se știe sigur că acel Cristoforo Moro era venețian, nu maur? întrebă George Hamel.

– Nimic nu e sigur, răspunse Kate, și mai există și alte opinii asupra acestui subiect. Dar Shakespeare a vorbit despre o batistă brodată cu fragi – batista pierdută a Desdemonei, de la care a pornit tot necazul. Familia lui Moro avea un blazon heraldic cu trei mure. Dacă înlocuim murele cu fragii, putem avea un indiciu interesant.

Preocuparea domnului Hamel față de posibilitatea ca eroul tragediei să fi fost italian, nu maur, i se părea destul de ciudată. Își aminti cum se întrebase Guy în legătură cu naționalitatea domnului Hamel și, de-atunci, mai avusese și o convorbire telefonică ciudată cu doamna Kronos, care o sunase la birou din partea Lianei, chipurile pentru a confirma ora întâlnirii.

– George a spus că ai o atitudine cam crispată față de el și-mi dau seama că ești foarte impresionată de poziția lui, dar te sfătuiesc să-ți schimbi comportamentul, îi recomandase doamna Kronos. Știi, George e american și este obișnuit cu fete mai sociabile decât tinerele cipriote. Ar prefera să i te adresezi pe numele de botez, așa că numește-l George și fii cu el cât poți de fermecătoare. Am impresia că e un om destul de singur...

Kate se gândise le aceste cuvinte. Totuși, nu se putuse îndura să-l numească „George", așa că evita să i se adreseze direct.

Un trosnet din spatele lor îi făcu să se întoarcă. Guy râdea. Le spuse că ridicase un bolovan, ca să-și încerce puterile, și fusese nevoit să-i dea drumul imediat.

– Îmi venea să sparg ceva, recunoscu el. Uneori, mi se năzăresc ciudățenii din-astea.

Își văzură de drum. Vizitară în continuare Catedrala Sfântului Nicolae, cunoscută și ca Moscheea lui Lala Mustafa Pașa, de la capturarea orașului de către turci, în anul o mie cinci sute șaptezeci și unu. Guy cumpără o ilustrată cu catedrala, scrise ceva pe dosul ei și i-o dădu lui Kate.

– Pentru mine? întrebă ea.

– Da, aș dori s-o păstrezi.

Kate întoarse ilustrata pe verso. Guy scrisese două inițiale: K. R.

– Ce înseamnă?

– Într-o zi am să-ți spun.

Kate introduse cartea poștală în geantă și se întoarse spre domnul Hamel, care-i cumpărase un cadou mult mai pretențios. Alesese de la o mică tonetă cu suveniruri batiste dantelate, pentru Kate și Liana, tocmindu-se la preț într-un chip care pe Guy îl făcuse să-i zâmbească lui Kate, pe la spatele lui.

Urmau să ia cina la Nereides, iar Liana ceru ca mai întâi s-o ducă acasă pentru ca ea și Kate să se schimbe. Kate se întrebă ce aștepta de la ea, știind că nu avea nici o rochie elegantă.

Rochia de șifon verde ca smaraldul pe care Liana intenționa s-o poarte era întinsă pe pat, iar alături aștepta o rochie albă de dantelă.

– Vreau s-o iei de tot, nu numai pentru seara asta, îi spuse Liana lui Kate. Pentru mine e prea simplă, dar cred că ție îți va sta bine. Mai întâi spală-te și fardează-te, apoi probeaz-o.

Rochia o făcea pe Kate să arate aproape de nerecunoscut. Liana insistă să accepte și o pereche de san-

dale argintii și un ruj corai pe jumătate consumat. Ar fi vrut să-i împrumute și un colier, dar doamna Kronos se opuse.

– Altceva ar fi dacă ai purta pietre veritabile, sau perle, mai degrabă, îi spuse ea lui Kate. Bijuteriile artificiale te fac să arăți cam banal. Îți alungă inocența, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Kate nu prea înțelegea ce voia să spună, iar complimentul nu-i făcea deloc plăcere – dacă era într-adevăr un compliment.

Când se așeză la masă, domnul Hamel o felicită pentru frumoasa rochie albă, spunându-i că arăta absolut seducător. Privirile lui continuară să exprime aceeași opinie toată seara, iar în unele momente Kate preferă să-și mute ochii spre marea luminată de lună. Domnul Hamel profită de ocazie pentru a le arăta luminile iahtului său, ancorat în port. Își exprimă speranța că Liana și Kate aveau să vină în vizită la bord – și nu o dată, ci de cât mai multe ori.

Politicoasă, Kate întrebă cum se numea iahtul.

– Hebe, răspunse George Hamel. Hebe era zeița tinereții, după cum cred că știi. Le aducea zeilor cupele cu nectar, imagine care m-a inspirat.

Încercând să nu se mai gândească la Richard, care-i povestise despre Nereides, exprimându-și

dorința de a o invita acolo, dacă n-ar fi riscat să provoace bârfe, Kate se uită prin jur, așteptându-se să-l vadă pe Guy, în vizite pe la mese, unde mâncau diverși turiști.

Guy nu apăru, în schimb veni un chelner, aducând două cutii albe în care se aflau poșete – cadourile lui George Hamel pentru invitatele lui. Liana primi o geantă mică și neagră, iar Kate una de piele albă subțire – exact poșeta visurilor ei.

– Ce splendoare! exclamă Liana. E o adevărată extravaganță, George, dar îți mulțumesc că ești atât de extravagant.

Kate își exprimă și ea mulțumirile cât putu de bine, neplăcându-i că era nevoită să accepte un cadou atât de scump, dar încântată totuși că-l primise.

Ospătarul le prezentă o notă de plată enormă, pe care domnul Hamel o citi atent, apoi o achită. Nicos și Liana îi mulțumiră, iar Kate le urmă exemplul. Cu acest prilej, îl numi pentru prima oară „George“, iar el zâmbi satisfăcut.

– A fost absolut minunat, spuse Kate, încercând să dea de înțeles că pentru ea seara luase sfârșit.

Până la Salamis erau doar zece kilometri, iar George Hamel spuse că, oricâtă experiență avea ca ghid, probabil Kate nu văzuse niciodată celebrele

excavații la lumina lunii. De asemenea, drumul trecea prin fața unui hotel unde mai puteau lua ceva răcoritor, dacă voiau.

Kate răspunse că trebuia să se ducă direct acasă. Vorbea cu blândețe. N-ar fi fost bine să refuze prea ferm, și nu putea conta nici pe protecția lui Spyridon, care pentru bani ar fi făcut orice-i cerea domnul Hamel... orice-i cerea George căci, adresându-i-se pe numele mic, Kate îi acceptase prietenia.

Privind-o în adâncul ochilor, George îi puse întrebarea repetată secole în șir de bărbații care fac curte:

– Mă placi cât de cât, Kate?

– Puțin.

– Puțin înseamnă enorm – pentru mine. Frumoasa mea, nu mă îndur să mă despart de tine atât de repede. E încă devreme, abia zece și ceva. Observ că nu porți ceas...

– Nu am ceas.

– Tare aș mai dori să rezolv problema asta, declară el, punând mâna pe masă, astfel încât Kate să vadă ora la ceasul lui. Era zece și jumătate. Apoi, mâna se deplasă și îi găsi brațul, depunându-și un moment degetele în scobitura cotului ei.

Atingerea dură doar un moment, dar avu efectul de a-i spori spectaculos încrederea în sine. Kate își simțea

puterea – pentru prima oară, în cei optsprezece ani de viață ai ei, știa că avea putere asupra unui bărbat. Bănuia că putea să se descurce cu el, deși era atât de ciudat și provenea dintr-o lume despre care ea nu știa nimic. De asemenea, perspectiva de a vedea Salamis-ul la lumina lunii o atrăgea, ca o aventură interesantă, o experiență de neuitat...

Și totuși, rațiunea o prevenea că ar fi fost mai înțelept să nu accepte – cu siguranță, George avea s-o lase să plece acasă, dacă-i spunea că nu putea să mai întârzie.

Nehotărâtă, Kate se ridică în picioare, cu inima bătându-i de emoție în timp ce George o conducea spre intrarea hotelului. Acolo o aștepta o surpriză.

Guy era în hol și, spre uimirea lui Kate, lângă el stătea Andreas. Guy îl prezentă pe acesta lui George Hamel, explicându-i infirmitatea și faptul că era tatăl lui Spyridon și capul familiei în sânul căreia locuia Kate. Mai spuse că îl invitase acolo la o cafea, cu promisiunea de a-l conduce apoi acasă.

– Din păcate, acum nu mai pot, îi spuse Guy lui George. Unul dintre turiștii mei s-a îmbolnăvit și trebuie să aștept până la sosirea doctorului. Ești atât de bun să-i duci cu mașina, pe el și Kate?

Capitolul 6

– Îmi place, declară Andreas a doua zi dimineața, la micul dejun.

– George Hamel? întrebă Kate.

– Nu, nu el. Celălalt îmi place – domnul Guy Wilton. Este singurul englez cu care am simțit vreodată că pot sta de vorbă și a fost foarte amabil să mă invite în oraș. Ar fi luat-o și pe Maria, dar ea nu putea lăsa copiii singuri.

– A venit să te ia de acasă?

– Da. La ora nouă. A spus că știa că nu erai acasă și se gândise că poate mă plictisesc.

– Și despre ce ați vorbit?

– Despre construcții, despre munca mea, despre cum o duce insula, cu toți turiștii ăștia... Voia să știe dacă am văzut-o vreodată pe mama ta și i-am spus că nu, dar că am cunoscut-o pe bunica ta, care era o

doamnă foarte frumoasă, de neam bun, și că și-a cheltuit puținii bani pe care-i avea ca să te crească.

– Dar domnul Hamel ce părere ți-a făcut?

– N-am avut timp să mă uit bine la el, dar mi-am dat seama că nu voia să vin și eu cu tine. M-am așteptat să mă refuze, mai ales când tu m-ai luat de braț și m-ai ajutat să mă urc în taxi, cu voi. Ar fi preferat să stau în față, lângă Spyridon, am văzut bine. Sper că n-ai fost prea îndrăzneață cu el. Nu uita, ești o fată săracă, nedeprinsă cu stilul lui de viață. Am fost cam îngrijorat când te-am auzit numindu-l „George" – nu mi s-a părut în regulă. Ține-te la distanță de el, Katerina, iar dacă-l vezi pe domnul Guy Wilton îi poți spune că-i sunt foarte îndatorat, atât pentru tine cât și pentru mine.

Andreas vorbea cu severitate. Doar cu rare ocazii i se adresa lui Kate pe numele ei întreg, iar acum în glasul lui se simțea o asemenea tristețe, încât numele Katerina părea să conțină o nuanță de reproș. Mai adăugă că nici nu știa ce-avea să spună Maria când va vedea poșeta cea nouă și scumpă pe care Kate o adusese acasă cu ea.

Maria spuse multe, dar fără a fi deloc nemulțumită de primirea unui asemenea dar, exprimându-și speranța că aveau să mai urmeze și altele. Felul cum

atinse poșeta o convinse pe Kate s-o ia cu ea la serviciu, deși intenționase s-o folosească numai cu ocazii deosebite.

Susanna ieșise din birou ca să scrie după dictare, iar Kate tocmai bătea la mașină, când intră Guy.

– Yiasou, o salută el vesel. Cum te simți în dimineața asta?

– Foarte bine, și foarte ocupată. Cuvântul ăsta l-ai învățat aseară, de la doctor?

– Nu, nu de la doctor, răspunse Guy. Nu l-am folosit bine? Un om din barul de la hotel mi-a spus că e o formulă de salut.

– Yiasou, repetă Kate. Mai înseamnă și „la revedere".

– Deocamdată, nu vreau să-mi iau la revedere, replică el. Am venit să-ți cer o favoare – două, de fapt.

– Și anume?

– Prima e de natură profesională. Domnul și doamna Smith, un cuplu de la Afrodita, vor să viziteze muzeul din Nicosia și mi-au cerut să le găsesc un ghid cât mai bun care să-i conducă, mâine după-amiază, sâmbătă.

– N-au nevoie de nici un ghid, toate exponatele din muzeu poartă inscripții în mai multe limbi.

– Vor să-i însoțească cineva care știe exact ce e fiecare lucru, care le poate spune mai mult decât inscripțiile. M-am gândit la tine, Kate. Vrei să vii?

– Nu sunt expertă în antichități, răspunse Kate. E adevărat că la curs am studiat exponate de muzeu, dar numai la nivel general și fără să facem practică în castele și expoziții. Iar după-amiaza e o perioadă proastă. Muzeul e deschis între patru și șase, așa că vor avea doar două ore.

– E arhi-suficient. Domnul Smith are unele probleme cu inima și nu rezistă să umble prea mult pe picioare. Vin și eu, desigur, și vor o mașină, așa că m-am gândit să-l angajăm pe Spyridon. Am vorbit deja cu Leontinos și e de acord – întâmplător, domnul Smith e fratele unui director din sediul nostru de la Londra.

– Am s-o fac, acceptă Kate, încântată în sinea ei, deși încerca să nu-și arate plăcerea. Iar al doilea lucru pe care-l dorești care e?

– Asta-i ceva mai dificil...

Guy privi spre fereastră. Ochii lui se opriră asupra poșetei albe de pe pervaz. Se răsuci în loc, brusc.

– Să nu mai ai nimic de-a face cu George Hamel, spuse el. Să-l refuzi, orice ți-ar cere. Chiar dacă încearcă să aranjeze ceva prin Liana sau mama ei, să-l refuzi totuși.

– Și dacă vreau să-l văd? Dacă îl plac?

– Nici o clipă să nu-ți permiți să te gândești la așa ceva.

– Tu ești cel care permite și refuză! strigă Kate furioasă. De ce ți-ai băgat nasul, aseară? Nu-mi vine să cred că un vizitator a fost bolnav, sau că așteptai doctorul.

– Ei bine, nici mie nu mi-a venit să cred că Liana avea să te manipuleze spre a te lăsa singură cu un bărbat ca George Hamel, replică Guy.

– Liana voia să vadă dacă glezna ei rezistă la efort, mergând pe jos spre casă cu ajutorul lui Nicos. Mai mult, cred că voia să fie singură cu Nicos. Probabil te depășește ideea că doi oameni pot tânji să fie singuri, când se iubesc atât de mult.

Guy o privi în ochi. În expresia lui se citea ceva care o făcu pe Kate să se teamă că spusese prea mult. În clipa aceea, sună telefonul, iar Kate răspunse.

– Bună dimineața, Kate, salută îmbietor un glas bărbătesc pe care-l recunoscu imediat. Toată noaptea m-am gândit la tine, întrebându-mă dacă nu cumva în dimineața asta ești și mai frumoasă.

– La asta nu-ți pot răspunde, George, spuse Kate zâmbind, o idee mai încântată decât dacă Guy n-ar fi fost de față.

– Vreau să-mi dai posibilitatea de a mă convinge cu ochii mei, continuă George Hamel. Vii mâine pe Hebe? O croazieră, un picnic, eventual un popas lângă o insulă ca să înotăm, așa că te rog să-ți aduci și costumul. Vom da o petrecere. I-am invitat deja pe Liana, Nicos și mama ei, și s-ar putea să mai chem două-trei persoane.

– Mâine, ai spus? Sâmbătă?

– Într-adevăr. Abia aștept să te văd. Speram să pornim la amiază, sau oricând îți convine.

– Mâine nu pot veni, spuse Kate cu regret. Trebuie să fiu ghid, pentru niște străini...

George Hamel protestă câteva minute, încercând s-o convingă, până când Kate îl opri, spunându-i că nu avea voie să poarte convorbiri personale la telefonul din birou.

– Ce ți-a cerut? o întrebă Guy, după ce închise.

Kate îi explică.

– Voiam să mă duc, încheie ea oftând. Întotdeauna mi-am dorit să văd Orașul Vechi de pe mare.

– Dacă asta-i tot ce dorești, te pot duce eu, cu barca, oricând, spuse Guy.

– Serios?

– Îți promit.

Apoi Guy plecă, amintindu-i că a doua zi aveau să pornească spre Nicosia, la două și un sfert.

* * *

Duminică, Guy închirie o șalupă și o invită pe Kate să vadă portul. N-o luă numai pe ea, desigur. Îi însoțeau Maroulla, Christella și Bembo, în timp ce Andreas și Maria stăteau pe plajă, așteptându-i să se întoarcă.

La întoarcere trecură prin apropierea portului, unde văzură iahtul lui George. Era o navă mare splendidă, din fibre de sticlă, cu două motoare diesel. Pe punte stătea culcată o femeie, într-un costum de baie verde. Kate o recunoscu pe doamna Kronos și presupuse că la bord se aflau și alți invitați. Guy nu comentă.

Kate se simțea datoare să spună ceva. I se părea ridicol să treacă pe lângă iaht fără a scoate o vorbă.

– George mi-a spus că l-a numit Hebe după zeița tinereții, îi spuse ea lui Guy.

– Foarte potrivit. Ți-a spus și că Hebe avea puterea de a-i întineri pe bărbații bătrâni?

– Asta acum ai inventat-o!

– Câtuși de puțin, insistă Guy. Citește-i pe clasici și vei vedea că am dreptate.

– Mă întreb cât de departe a navigat George cu Hebe, spuse Kate.

– Cred că până acasă.

– Vrei să spui că a traversat Atlanticul cu iahtul ăsta? Știi că George e american.

– Tot ce se poate, răspunse calm Guy. Eu însă am impresia că e de undeva din apropiere – sau, dacă nu el, atunci strămoșii lui.

Și, cu un zâmbet misterios, refuză să mai discute despre George Hamel.

Fusese o zi minunată, își spuse Kate, în timp ce clătea costumele de baie și le agăța la uscat, în curtica din spatele bucătăriei. Nimic nu mai putea s-o strice.

Ceea ce se întâmplă în minutele următoare, însă, avu tocmai acest efect.

Spyridon ieși în curte și-i spuse că voia să-i arate ceva. Scoțând mâna din buzunar, dădu la iveală un obiect care lucea vag. Kate văzu că părea să fie un colier.

– Ce-i asta? întrebă ea bănuitoare.

– Vino în bucătărie și-ai s-o vezi mai bine, o chemă Spyridon. Nu e nimeni.

Maria era sus cu copiii, iar Andreas stătea așezat în grădinița din față. Bucătăria era goală. Spyridon întinse mâna stângă, cu salba petrecută peste încheietură și capetele atârnând în gol.

– Unde ai găsit-o? întrebă Kate neliniștită.

– A dezgropat-o un cunoscut de-al meu. E constructor, lucrează la fundația unui hotel nou și o netezea cu buldozerul. Crede că s-ar putea să valoreze ceva și vrea să-i găsesc un cumpărător.

– Nu se poate, protestă Kate. Știi foarte bine că oricine găsește așa ceva trebuie să predea obiectul la Departamentul de Antichități.

– S-ar putea să nu merite osteneala, susținu Spyridon. Poate să n-aibă nici o valoare, să fie doar o poboadă ieftină aruncată de cine știe ce femeie care s-a săturat de ea.

– Dă-mi-o s-o văd mai bine.

Kate luă salba și o ridică în lumină, studiind-o. Avea forma unei benzi arcuite, flexibile, și un luciu care semăna foarte mult cu al aurului veritabil.

– Unde e șantierul ăsta pe care lucrează prietenul tău? întrebă ea.

– Undeva la Nicosia, răspunse vag Spyridon.

La Nicosia! Amintindu-și de muzeu, în mintea lui Kate se făcu lumină. Podoaba nu era o salbă, ci o diademă, o diademă străveche și neprețuită, una dintre comorile Ciprului. Văzând superba rozetă decorativă, își aminti de o vitrină din muzeu care conținea patru asemenea diademe, expuse într-o configurație ușor

asimetrică, de parcă ar fi lipsit o a cincea diademă, luată temporar de personalul muzeului. Acum știa că cea de-a cincea diademă fusese luată într-adevăr, dar de Spyridon, după ce intrase în muzeu împreună cu domnul Smith.

– Spyridon, spuse ea tăios, ai furat-o de la muzeu!

– N-aveam cum. Vitrinele sunt încuiate.

Ridicând din umeri, Spyridon zâmbi, știind că pe insulă existau foarte puține încuietori care să-i reziste. Kate o știa și ea.

– Trebuie s-o duci înapoi la muzeu mâine dimineață, insistă Kate. Poate vor fi mai îngăduitori cu tine, dacă le spui că ai cedat unei tentații de moment.

– N-o duc înapoi. Tu ai s-o duci, și nu la muzeu, ci la primul cumpărător. Mâine, când termini lucrul, te duci la Afrodita și îl cauți pe domnul Hamel. I-o oferi pentru o mie de lire sterline – începi prin a cere o mie cinci sute, ca apoi să mai lași din preț.

– Nici nu mă gândesc să fac așa ceva, declară Kate.

– Domnului Hamel îi plac obiectele frumoase, spuse șiret Spyridon. Te place pe tine, o să-i placă și diadema. Poți fi sigură că nu va spune nimănui că tu i-ai vândut-o. Și va avea grijă de ea. Nu cred că va mai fi văzută vreodată în Cipru.

Spyridon luă diadema dintre degetele lui Kate și o înfășură într-o bucată de hârtie roz, păstrată de Maria de la cumpărături. Îi întinse lui Kate pachetul.

– Nu cred că vei fi tentată s-o duci înapoi la muzeu, spuse el. Un ghid autorizat, care să sustragă din comorile muzeului! N-ar avea deloc un efect pozitiv asupra domnului Leontinos. Și ce-ar crede domnul Guy Wilton despre tine, și domnul Richard Carter? Ai mare grijă de pachet, mâine în timp ce te vei afla la birou.

– Nu mă duc la birou. N-ai aflat, dar merg cu un grup numeros la Kyrenia. Nu te-au ales pe tine ca să conduci autobuzul. N-am să mă întorc înainte de șapte seara.

– Cel mai potrivit moment ca să-l cauți pe domnul Hamel. Nu trebuie decât să anunți că ai venit, și va dori să te primească. Poate chiar să te invite la masă – e o oră ideală.

– N-am s-o fac. Nu iau diadema. Dacă n-ar fi Andreas și Maria, aș informa autoritățile.

După ce-l văzu pe Spyridon băgând pachetul roz în buzunar, Kate se întoarse să iasă din bucătărie. În clipa următoare, brațul îi fu apucat de la spate și răsucit dureros, așa cum obișnuia să facă Spyridon când era nemulțumit de ea. Acum era mai mult decât nemulțumit, era furios și mârâia amenințări pe care Kate se temea că le-ar fi putut pune în aplicare.

– Cum ți-ar plăcea un braț rupt, aproape de umăr? scrâșni el. Atunci, gata cu bătutul la mașină, gata și cu înotul... Nu vei mai lucra ca ghid, altfel cum ai putea lua banii, cu o singură mână? Ți-ar pune brațul în gips. Frumos ai mai arăta, în rochia aia albă pe care ai luat-o de la Liana vinerea trecută!

De pe scară se auzi vocea Mariei, iar Spyridon fu nevoit să-i dea drumul lui Kate. În seara aceea nu-i mai spuse nimic și, a doua zi dimineață, când ea plecă, era încă în pat. Kate nu dormise bine, copleșită de responsabilități – vizitatorii din grup erau străini recent sosiți, iar Guy nu venea cu ei.

Gândul la diadema furată o îngrijora considerabil, dar abia după plecarea autobuzului, când adunase banii, descoperi că diadema o împovăra efectiv – căci, punând teancul de bancnote în compartimentul cu fermoar al poșetei albe, văzu înăuntru ceva roz! O hârtie roz în care era împachetată diadema! Pesemne Spyridon se strecurase noaptea în cameră și o pusese acolo fără știrea ei, deși Kate avea impresia că nu dormise aproape deloc.

La ora prânzului, în Kyrenia, Kate îl văzu în depărtare pe Guy, plimbându-se prin port cu trei vizitatori de la hotelul de pe chei. Guy n-o observă și,

imediat, o doamnă din grupul ei descoperi că-și uitase pălăria de soare la castel. Kate se întoarse să i-o aducă.

După ce găsi pălăria, când se pregătea să iasă din temnița castelului, îi veni o idee.

Dacă s-ar fi descotorosit de diademă, atunci, pe loc? Nimeni n-ar fi putut dovedi că fusese în posesia ei sau a lui Spyridon, iar el n-ar mai fi putut-o sili să i-o ducă lui George Hamel. Mai devreme sau mai târziu, paznicii castelului ar fi găsit-o. Neprețuita diademă nu trebuia să se piardă. În cel mai rău caz, ea însăși ar fi putut să mărturisească adevărul.

Pradă unui impuls, Kate scoase din poșetă pachetul roz și îl aruncă în gura neagră și adâncă a fostei temnițe.

* * *

La întoarcere, Kate află că bietul Andreas căzuse la lucru și fusese adus acasă, unde zăcea în pat. Urcă în camera lui, pentru a-l găsi palid și zguduit, dar nu cu dureri prea mari. Andreas o asigură că nu se rănise grav, sperând ca după o zi, două, de odihnă să se pună pe picioare.

După cină, Maria urcă la etaj să stea cu soțul ei, lăsând-o pe Kate să spele vasele și să culce copiii.

Astfel, Kate avu ocazia de a discuta între patru ochi cu Spyridon. Îi spuse ce făcuse. Era o mare ușurare pentru ea, deși se temea de mânia lui.

Spyridon îi răspunse că era o proastă și că merita o mamă de bătaie, după care stătu pe gânduri câteva minute.

– Trebuie să luăm diadema înapoi, spuse el, explicând în continuare că a doua zi trebuia să ducă un client la o petrecere care începea la ora șapte seara, prelungindu-se până spre zorii zilei, astfel încât îi lăsa timp ca să ajungă la Kyrenia și înapoi înainte de a fi nevoie de serviciile lui.

– Poarta castelului va fi închisă și cred că cel puțin un paznic stă de gardă toată noaptea, îi spuse Kate.

– Îi știu eu pe paznicii ăia, răspunse disprețuitor Spyridon. Toată noaptea sforăie în gheretă. Va trebui să vii cu mine, singur nu mă descurc.

– De ce?

– Voi lua o frânghie, iar pentru a coborî e nevoie de doi oameni. Tu vei coborî, iar eu am să țin de frânghie și-am să te ajut să ieși.

Kate protestă îngrozită, dar Spyridon nici nu voia să audă.

– Tu ai aruncat diadema, tu ai s-o aduci înapoi, insistă el. Și-apoi...

Îl văzu tremurând ușor. Spyridon nu se temea de nici un om în viață, dar îi era frică de duhuri și era foarte superstițios. În trecut, mulți oameni muriseră în catacombele castelului, iar pe Kate n-o încânta deloc gândul de a coborî noaptea acolo.

Ideea îi displăcu și mai mult în seara următoare, când Spyridon veni s-o ia la nouă și jumătate, de la colțul străzii, unde-și dăduseră întâlnire.

* * *

Când ajunseră în camera închisorii castelului, Spyridon lumină cu lanterna în gaură, sperând să vadă hârtia roz sau poate chiar diadema, dacă hârtia se desfăcuse. Raza lanternei nu ajungea până în fundul hrubei, dar distinseră câteva obiecte risipite – pachete de țigări și alte gunoaie, pe care vizitatorii nu se putuseră abține să le arunce, în pofida interdicțiilor.

Spyridon scoase frânghia. Era subțire, nepotrivită escaladărilor, și o adusese înfășurată pe trup, sub cămașă. Legă un capăt de o ieșitură din zid, apoi făcu un laț pe care-l petrecu peste capul și umerii lui Kate, strângându-l la subsuori și punând-o să se așeze pe marginea gropii, cu picioarele în gol, de unde trebuia să se lase în jos.

– Nu pot, spuse Kate, simțind că-i pierea tot curajul.

– Vrei să te împing eu? întrebă răstit Spyridon.

– Atunci, dă-mi lanterna.

– Ai s-o scapi, proasto, nu vezi că tremuri ca varga? N-are de ce să-ți fie teamă, am să luminez eu de sus. Și-acum, jos cu tine. Du-te imediat, dacă vrei să nu te grăbesc eu.

Kate se lăsă peste margine. Spyridon ținea strâns funia, dar în primele momente Kate se învârti în loc ametitor, simțind cum frânghia i se înfigea dureros în carne. După ce Spyridon dădu puțin frumul funiei, se mai stabiliză. Coborî tot mai jos, și mai jos, legănându-se, până când picioarele ei atinseră fundul. Suprafața acestuia era neregulată, iar Kate simți cum tălpile i se afundau în nisipul, praful sau mâlul care se adunase pe fundul gropii. La lumina lanternei, începu să bâjbâie din loc în loc, culegând diverse nimicuri și, la un moment dat, o cutie de conserve care îi produse o cumplită dezamăgire, căci sperase să fie diadema.

– Nu care cumva să mă tragi pe sfoară! strigă Spyridon de sus, furios. Dacă ai găsit diadema și te gândești s-o ascunzi sub haine, te înșeli amarnic!

– N-am găsit-o! răspunse disperată Kate. Am căutat peste tot, sunt sigură că nu-i aici.

– Mai caută! îi ordonă Spyridon. Caută cât mai bine.

În acel moment, lanterna se stinse. Kate strigă speriată, cerându-i lui Spyridon s-o ridice, dar nu primi nici un răspuns. Poate că Spyridon auzise un zgomot și se ascunsese, cu gândul de a reveni mai târziu. Trebuia să se întoarcă. Lui Kate nu-i venea să creadă că ar fi părăsit-o și îi trecu prin minte că n-ar fi vrut nici să lase acolo funia luată cu împrumut.

Funia! Ce proastă era! Nu trebuia decât să se cațăre pe frânghie ca să iasă, iar Spyridon știa, desigur.

În câteva momente, își scoase lațul din jurul trupului, se agăță cu ambele mâini și trase, înainte de a încerca să se urce. Funia se înmuie în mâinile ei și, cu un fâșâit, îi căzu în cap, lovindu-i nasul. Probabil Spyridon n-o legase bine, sau o desfăcuse intenționat.

Pe Kate o copleșiră cele mai negre gânduri. Se lăsă pe pardoseală și începu să plângă, singură în întuneric...

Plânsul acesta o salvă.

După un timp auzi, sau i se păru că auzea, un glas care o chema blând de sus.

– Nu mai plânge, spuse glasul. Te rog, nu mai plânge.

Capitolul 7

Se aprinse o lumină și, privind în sus, Kate văzu un om care se strecura peste marginea gropii și începea să coboare pe perete, cu mișcări încete, găsind rând pe rând puncte de sprijin. Nu era Spyridon. Își înfipsese lanterna la centură, iar lumina acesteia îi contura silueta și profilul.

Lui Kate îi tresări inima în piept. Era Guy!

În sfârșit, Guy își dădu drumul, aterizând lângă ea. Kate se ridică.

– Bună, Kate, o salută el. Te-ai lovit?

– Nu.

– Bine, dar plângeai. Nu suport să aud fetele plângând.

– Am fost o proastă. Acum mi-am revenit. Am aici o frânghie. A fost legată de sus, dar s-a desprins și a căzut peste mine.

– Ia să-i aruncăm o privire...

Guy examină funia, încercându-i rezistența.

– Nu știu ce să zic, spuse el, dar sunt sigur că n-ar putea să ne țină pe amândoi. Mă tem că trebuie să te urci singură.

– Nu mă pot cățăra pe perete, răspunse Kate, cu vocea tremurându-i. Nici nu știu cum ai reușit tu să cobori.

– Am făcut ceva alpinism la viața mea...

Guy potrivi lațul, îl încercă, apoi scoase din buzunar două batiste și le îndesă sub brațele ei, spunând că se temea că frânghia avea s-o rănească. În sfârșit, făcu colac celălalt capăt al funiei, petrecându-și-l pe umăr.

– Și-acum, trebuie să aștepți câteva minute, spuse el. Nu-ți va fi frică?

– Nu.

– Trebuie să găsesc sus ceva ce poate fi folosit cu rol de scripete, îi explică Guy. Când spun „Hai“, atunci să vii. Eu am să te țin, și voi avea mare grijă. Ai încredere în mine, Kate, da?

Kate avea deplină încredere. Așteptă cu răbdare până o chemă și, fără teamă, se lăsă trasă în sus de el. Când ajunse la margine, Guy o cuprinse cu un braț,

apoi și cu celălalt, o ridică de deasupra gropii, la loc sigur, și o ținu strâns un moment, apoi îi dădu drumul. Respirația i se accelerase.

– Mă tem că am fost cam grea, se scuză Kate.

– Ești ușoară ca fulgul. Funia asta afurisită mă îngrijora – mi-era teamă să nu cedeze. O s-o luăm cu noi. Mai avem nevoie de ea.

Kate se întreba de ce. Și se mai întreba cum ar fi putut să-i mulțumească. În clipele când o ținuse strânsă la pieptul lui, îi venise dintr-o dată să-l cuprindă cu brațele pe după gât, mulțumindu-i atunci, pe loc. Efortul de a se împotrivi acestui imbold îi cam tăiase și ei răsuflarea.

– Mai trebuie să trecem de paznic, îi aminti ea, în timp ce ieșeau din temniță.

– Am vorbit cu el, răspunse Guy, luminând drumul cu lanterna. Tremură de frică să nu afle nimeni că dormea în post, când ați venit, așa că n-o să ne facă probleme.

Lângă intrarea în castel îi aștepta o mașină închiriată. Fără o vorbă, Guy porni spre hotelul mare de lângă port, unde avea loc o petrecere, după cum dădeau de înțeles vocile, muzica de dans și mașinile parcate în față, printre care și taxiul lui Spyridon. Ca de obicei, tânărul dormita la volan.

Kate știa că arăta într-un hal fără de hal – murdară pe față și mâini, cu rochia și sandalele pline de praf și noroi.

– Nu pot intra în hotel așa, protestă ea, când Guy deschise portiera.

– Nici nu e nevoie, spuse Guy. Trebuie să predau un mesaj, atâta tot, și n-am să te las să aștepți mult.

Luă colacul de frânghie din mașină și porni agale spre taxiul lui Spyridon. Acesta se afla prea departe, astfel încât Kate nu auzi ce spuneau, dar distinse tonul ridicat pe care vorbea Guy, în timp ce Spyridon răspundea cu un mârâit ursuz. Apoi, îl văzu pe Guy aruncându-i lui Spyridon funia strânsă și întorcându-se să plece.

– Ce rău îmi pare că nu știu grecește, spuse el zâmbind, când ajunse înapoi la mașină. Tare mi-ar fi plăcut să-i vorbesc pe limba lui. Totuși, cred că m-am făcut clar înțeles, și cred că și el înțelege engleza fără pretenții.

În timp ce plecau, Kate întrebă cât era ceasul.

– Aproape două, răspunse Guy. Am să te duc acasă cât pot de repede.

Ora târzie o făcu pe Kate să revină la realitate. Probabil Guy nu știa despre diademă, nici de ce o

luase Spyridon cu el în temniță. Putea presupune că acesta o coborâse în groapă ca pedeapsă pentru cine știe ce greșeală, sau un soi de refuz... Își dădu seama că l-ar fi incriminat pe Spyridon, dacă-i spunea lui Guy despre diademă. Cel mai bine era doar să-i mulțumească, fără a-i da nici o altă explicație.

Și o făcu neîntârziat.

– Îți sunt foarte recunoscătoare, încheie ea. Aș dori să mă pot achita și eu într-un fel.

– Poți face ceea ce ți-am cerut, răspunse Guy. Lasă-l în pace pe George Hamel. Înțeleg că nu ți-a intrat în cap ce ți-am spus. Continui să-l încurajezi. Ieri dimineață, când erai plecată, am trecut prin birou și am găsit-o pe Susanna despachetând încă un cadou – un buchet de trandafiri și garoafe. Mi-a spus că Hamel le trimisese, pentru tine. Nu mă îndoiesc că i-ai telefonat imediat, când ai găsit florile așteptându-te.

– I-am scris doar un mesaj sumar, răspunse Kate, cu mulțumiri pentru flori și urări sincere de bine.

– Urări sincere de bine! repetă Guy. Kate, gândește-te. E destul de bătrân ca să-ți fie cel puțin tată. Nu cred că poate fi ceva serios între voi, chiar presupunând că ar avea intenții oneste.

Kate nu spuse nimic. După un moment de așteptare, Guy continuă, încet și convingător.

– Iartă-mă că mă amestec în problemele tale personale, dar am motive să cred că ții la altcineva. Gândește-te ce-ar crede omul pe care-l iubești, dacă ar afla că primești atenții de la un individ dubios ca Hamel. Orice bărbat civilizat ar dori să te apere și știu că ar face orice ca să te țină în siguranță, neîntinată.

Ultimele cuvinte ale lui Guy își făcură efectul – atât de acut, încât Kate se pomeni făgăduindu-i, aproape fără voia ei, să nu mai aibă nimic de-a face cu George Hamel.

În tot timpul drumului spre casă, precum și a doua zi dimineața, Kate se gândi în continuare la cele spuse de Guy. Făcuse aluzie la Richard, deși nu-i pronunțase numele, aproape afirmând că Richard o iubea și ar fi dorit s-o protejeze. Kate începea să se întrebe dacă nu cumva era posibil ca Richard să-i fi cerut lui Guy să aibă grijă de ea, în lipsa lui.

* * *

Zilele lunii septembrie treceau una câte una. Kate aflase de la birou că Guy urma să se întoarcă

în Anglia la începutul lui octombrie. Data nunții Lianei se apropia și, cu toate că glezna i se înzdrăvenise și putea lucra din nou ca ghid, lui Kate i se ceru totuși să facă unele excursii la Paphos, unde turiștii puteau vedea valurile înspumate ale mării din locul în care se spunea că se născuse zeița Afrodita.

Guy veni și el în expediție, iar George Hamel de asemenea. George plătise taxa și i-ar fi fost imposibil să-l excludă, dar Kate se ținea de promisiune, tratându-l doar cu o politețe rece, în timp ce Guy aproape că nu se dezlipea de lângă ea.

Tocmai se întorceau în oraș, apropiindu-se de hotel, când dintr-o dată în fața autobuzului apăru un băiețel cu o bicicletă. Gregoris, șoferul, coti și frână cu o admirabilă prezență de spirit. Se simți o hurducătură, iar autobuzul se opri.

Kate coborî prima, cu inima bătându-i, căci băiețelul era Bembo. Roata îi lovise bicicleta, dar pe el nu-l atinsese – dacă era cu adevărat rănit, n-ar fi putut să urle atât de tare. Bembo se repezi drept spre Kate, aruncându-și brațele pe după ea, după care fu imediat tras înapoi de Guy, care îl luă sub un braț, culese bicicleta cu mâna liberă și-i

spuse lui Kate că avea să-l ducă acasă, în timp ce ea rămânea cu grupul. Totul durase doar câteva minute.

Când ajunseră la Afrodita, Kate coborî ca de obicei pentru a-și lua rămas bun de la turiști, deși nu-i era ușor s-o facă, întrucât se simțea zguduită. Pasagerii își păstraseră calmul, lăudându-l cu toții pe Gregoris. Coborî apoi și George Hamel. O luă de braț și-i spuse că era foarte palidă la față, invitând-o în hotel la un păhărel și o gustare.

Kate refuză, la început politicos, spunând că trebuia să treacă și pe la celelalte hoteluri, apoi să se prezinte la birou.

– Insist, stărui George Hamel, strângându-i brațul și mai tare.

– Nu, replică încă o dată Kate, și încă o dată, fără a adăuga și „mulțumesc“.

În jurul lor, oamenii zâmbeau. George Hamel o privi încruntat, apoi îi dădu drumul și se îndepărtă.

La ora patru, Guy o sună pe Kate la birou. Îi spuse că petrecuse o după-amiază plăcută cu Bembo și mama lui. Reparase roata îndoită a bicicletei, iar Maria, drept mulțumire, îl omenise cu masa de prânz.

– Ce ți-a dat de mâncare? se interesă Kate, cam neliniștită.

– Supă și o brânză de-un soi ciudat, cu pâine proaspăt coaptă. Mi-a plăcut enorm.

– Și lui Bembo ce i-a spus?

– A avut atâta minte încât să înțeleagă că-și primise deja pedeapsa, dar cred că-i vor mai veni niște idei, mai târziu.

– Băiețașii pot fi o adevărată teroare, comentă Kate.

– Și băiețoii, replică Guy. Am auzit că ai făcut un ditamai hăndrălăul să plece tunând și fulgerând, după ce-l refuzaseși în public. Tot hotelul numai despre asta vorbește.

– Îmi pare rău...

– Nici o grijă. Nu se poate întâmpla nimic, atâta vreme cât nu-i accepți nici o invitație.

– Am promis.

– Într-adevăr. Ascultă, Kate, vorbesc din hol și mă tem că e nevoie de mine. Prietenul tău, domnul Smith, mă așteaptă la recepție și pare cam agitat, așa că ar fi mai bine să văd ce pot face pentru el. Cred că a dat un telefon în Anglia și vrea să-i stau alături, în caz că nu aude ce se spune la celălalt capăt al firului. Revin eu cu un telefon, când am să fiu liber.

La ora încheierii programului, după ce Susanna plecase deja, telefonul sună în sfârșit, dar nu era Guy, ci recepționera de la Afrodita. Aceasta îi spuse că domnul Guy Wilton era foarte ocupat, dar o rugase să-i telefoneze pentru a-i spune că avea să-i dea ceva important. Dacă o lua spre casă pe esplanada de pe faleză, Guy urma să vină pe scurtătura de pe plajă, pentru a-i ieși în întâmpinare. Recepționera vorbea în grecește și avea o voce vag familiară, deși Kate nu reușea s-o recunoască. Îi răspunse că avea să se conformeze sugestiei domnului Wilton.

Porni agale pe esplanadă, întrebându-se dacă obiectul important pe care voia Guy să i-l dea era încă un disc de la Richard. Când ajunse la mica plajă unde el o găsise cândva dormind, Guy încă nu sosise, așa că se așeză pe cea mai apropiată bancă, pentru a-l aștepta.

Curând, auzi pași apropiindu-se din spatele ei.

– Pot să stau și eu aici? întrebă un glas al cărui posesor se așeză fără să mai aștepte răspunsul.

Era George Hamel. Îi spuse că era un noroc providențial, întrucât dorea din toată inima să-i vorbească, implorând-o să-l asculte, fie și numai câteva minute.

Kate nu mai avea încotro. Nu voia să provoace o scenă, iar Guy putea sosi în orice moment. Și nu dorea nici ca Guy să-l găsească pe George încercând s-o îmbrățișeze, oricât de tare ar fi încercat să-l oprească.

George avea multe de spus și-și depănă povestea cu un farmec și o umilință surprinzătoare. Kate simți că nu se putea desprinde din loc. Care fată ar fi putut pleca din fața unui bărbat ce-i declara că o iubea, că din cauza ei nu mai putea dormi, că răceala cu care îl trata era o tortură îngrozitoare? Îi spuse că știa că nu era destul de bun pentru ea și, de fapt, bunătatea ei minunată îl atrăgea chiar mai mult decât frumusețea. Adăugă că știa că ar fi fost un cu totul alt om, dacă o avea lângă el, pentru totdeauna.

– Dar nu țin la tine în felul acela, George, răspunse Kate cu blândețe.

– Te-aș putea face să ții la mine, insistă el. Te-aș putea face să fii nebună după mine. Imediat ce vom fi împreună, te voi purta până într-al nouălea cer. Nu ai experiență și nici nu-ți trece prin minte ce-ar putea să însemne dragostea.

Și îi puse în poală o cutie de bijuterii, de mărime apreciabilă. Kate observă că o deschise cu o

mișcare abilă, în timp ce mâna cealaltă i se rezema de spătarul băncii, periculos de aproape de umerii ei.

Conținutul cutiei era impresionant – cercei lungi cu perle și un colier de aur încrustat cu diamante, având prins în mijloc un pandantiv mare cu o perlă.

– Pentru tine, dulceață, spuse George. Ia-le, te rog. Știu că-ți plac perlele. Ți-am observat o nostalgie în ochi când vorbeai despre perlele pe care le-a purtat Regina Katherine Cornaro – tiza ta.

Kate nu-i spuse că cerceii și colierul nu semănau deloc cu cele din portretele reginei. Le lăudă frumusețea, adăugând însă că erau prea scumpe și nu putea să le accepte.

– Măcar ai putea să le scoți din cutie și să te uiți la ele, spuse George. N-o să te doară prea rău, dacă le atingi cu degetele.

Kate ridică ușor colierul, apoi îl puse la loc pe căptușeala de satin crem. Închise cutia, cu o pocnitură seacă. I-o restitui și văzu, mulțumită, că o punea la loc în buzunar.

– Ți-aș putea dărui atât de multe, spuse el, cu un gest expansiv. Iahtul meu e acolo. Am putea pleca pe furiș, cu el, ca să ne ducem oriunde vrei. Aș putea să

te scap chiar acum de viața ta sărăcăcioasă, arătându-ți lumea – Paris, Londra, New York, orice-ți trece prin cap.

Kate se hotărî să vorbească deschis.

– Îmi ceri să mă mărit cu dumneata, George Hamel? se interesă ea.

– Nu pot face asta, dulceață.

– Atunci, îmi ceri să trăiesc cu tine?

– Cu siguranță, nu ai prejudecăți atât de învechite încât să te împotrivești? Multe fete o fac în zilele noastre, cu deplină nepăsare. Aș lua măsuri să ai bani – munți de bani, Kate, pentru toată viața. Și aș avea întotdeauna grijă de tine, întotdeauna, ți-o jur.

Glasul îi era tandru, zâmbetul îmbietor, dar Kate simți totuși nota slabă de triumf apropiat, atât în glas cât și în zâmbet. Îi trecu prin minte că George Hamel le spusese aceleași lucruri multor alte fete, iar acelea nu-l refuzaseră. Nici nu se aștepta ca ea să-l refuze, astfel încât trebuia să-i demonstreze pe loc că se înșela, că nu câștigase, că nu avea nici cea mai slabă șansă de a o cuceri.

Sări în picioare și porni pe esplanadă, evitându-i atingerea când George o urmă îndeaproape și încercă s-o ia de mână. Mergea cu pas vioi, prefăcându-se a

nu-i băga de seamă prezența, deși nu-i putea ignora ținuta aristocratică și posesivitatea stăpânitoare cu care își ținea capul întors spre ea.

Ajunseră la capătul esplanadei, unde aceasta se intersecta cu două străzi principale. Oprindu-se un moment, Kate spuse:

– La revedere.

Nu se aștepta ca George s-o urmeze mai departe. Îi cunoștea pe Andreas și Spyridon, iar Kate nu credea că l-ar fi tentat o vizită la ei acasă. Oricum, trebuia să prevină așa ceva. Nu era nevoie de un efort prea mare de imaginație pentru a prevedea reacția Mariei dacă George și-ar fi fâlfâit bijuteriile pe sub nasul ei.

Probabil că gândul ei i se transmisese, căci George scoase din nou cutia.

– Te rog, ia flecușteţele astea ca amintire, insistă el.

– Nu pot să le accept.

– Totuși, ai acceptat poșeta.

Cu un zâmbet, ochii lui coborâră asupra poșetei de pe brațul ei. Zâmbetul avea ceva drăcesc, iar Kate îl văzu dintr-o dată ca pe un om care ar fi așteptat și pretins o răsplată pentru orice cadou pe care-l dăruia. În suflet i se învăpăie o flacără de furie și, deschizând poșeta albă, scoase din ea mica plasă în care își adu-

sese sandvișul. Mută repede conținutul poșetei în plasă – creionul, pudriera, rujul și pieptenele – și scutură afară banii din portofelul alb primit în aceeași garnitură cu poșeta.

Apoi, se întoarse spre George Hamel și îi trânti poșeta în brațe. Crezuse că avea s-o lase să cadă pe trotuar, dar George nu-i dădu drumul. Kate îi întoarse spatele. Cu iuțeala fulgerului, traversă strada în fugă, făcând un slalom riscant printre mașini, dar efortul merita. George Hamel n-o urmă. Kate trecu de colț, ajungând pe o stradă lăturalnică, înainte de a îndrăzni să se uite în urmă, pentru a se asigura că scăpase de el.

Izbucni în râs. Situația părea să frizeze ridicolul, iar Kate abia aștepta să-i povestească lui Guy cele întâmplate, făcându-l să se amuze.

Probabil că intervenise ceva, împiedicându-l pe Guy să vină la întâlnire, își dădu Kate seama, cu speranța că acesta nu sosise după ce ea și George Hamel plecaseră de lângă bancă. Îi era imposibil să se întoarcă, dar nu voia nici ca Guy să-și piardă vremea așteptând-o. Făcuse atât de multe pentru ea. Era unul dintre acele momente în care Kate își dorea din toată inima să fi putut face și ea ceva pentru Guy.

Capitolul 8

Ocazia de a face ceva pentru Guy se ivi în aceeași seară, când Kate se trezi, din cine știe ce motiv, și auzi un ceas bătând miezul nopții într-o casă din vecini. Numără cele douăsprezece lovituri și tocmai adormea la loc, când auzi ușa din față trântindu-se. Spyridon pleca de-acasă, întrucât trebuind să pornească în turul hotelurilor, la ora unu și un sfert. Kate se gândi la Guy și se întrebă dacă se culcase. Știa că avea să coboare punctual în holul hotelului Afrodita, întrucât îl asista pe Markos, portarul de noapte, la apelurile telefonice în camerele turiștilor care se odihneau înaintea plecării.

Kate simți un fior de neliniște. Era ciudat ca Spyridon să trântească ușa, din moment ce obișnuia să se miște tăcut și pe furiș. Peste câteva minute, se dădu jos din pat și coborî la parter.

Spyridon zăcea pe podea, părând să doarmă, cu respirația grea. Kate îl scutură de umăr, la care Spyridon zâmbi prostește, fără să deschidă gura, și bombăni ceva neinteligibil. Emana un miros bine cunoscut de Kate – miros de ouzo. Spyridon era beat. Chiar dacă ar fi reușit să-l trezească, acesta nu era în stare să conducă un autobuz plin cu pasageri.

Își aminti de responsabilitățile lui Guy și-și imagină complicațiile pe care avea să i le cauzeze beția lui Spyridon. Ar fi fost o bilă neagră pentru agenția de voiaj și pentru reputația lui Guy.

Kate alergă la etaj, se îmbrăcă repede și coborî din nou, trecând peste Spyridon, spre garaj. Nu putea da telefon, brutăria fiind închisă, și oricum putea ajunge destul de repede pe jos. Nu era departe. Alergă tot drumul, întrebându-se ce putea face dacă la garaj nu era nimeni de serviciu noaptea.

Văzu o lumină și găsi un bărbat care moțăia pe un scaun, lângă telefon. Acesta deschise ochii, privind-o buimac în timp ce Kate îi spunea că Spyridon se îmbolnăvise și nu putea conduce autobuzul.

Omul făcu o remarcă deloc măgulitoare la adresa lui Spyridon, adăugând că avea să-l cheme pe Gregoris.

– Gregoris a fost cu mine la Salamis, azi-dimineață, îi aminti Kate. E obosit.

– Niciodată nu e prea obosit pentru un ban în plus, replică omul, zâmbind.

Peste câteva minute, o anunță că Gregoris se sculase și era pe drum.

– A spus că s-a culcat încă de la opt, așa că nu-ți face griji, adăugă el râzând. Va sosi la timp pentru cursa la aeroport și îți sunt foarte îndatorat că ai venit să ne anunți. Acum, mai bine du-te acasă și ai grijă de Spyridon! Mă întreb ce i s-o fi întâmplat!

Omul râse din nou, iar Kate plecă încet, dezgustată la gândul că avea să-l găsească pe Spyridon în același hal. Se întreba cum obținuse bani ca să bea ouzo.

A doua zi, Guy nu intră în biroul lui Kate. Nici în ziua următoare, și nici în următoarea. Viața părea cam plicticoasă după emoțiile din ultima vreme, dar Kate era ocupată să-și facă o rochie nouă, pentru nunta Lianei.

Nunta avea loc duminică după-amiaza. Kate ajunse la biserică mai devreme, intră și se așeză, constatând că era prima care sosise. După un timp, auzi niște pași înceți și, întorcând capul, simți un mic fior.

În biserică tocmai intrase Guy.

Kate bănuise că avea să vină la nuntă, și se bucura să-l revadă. Avea multe să-i spună, sperând să aibă ocazia de a sta de vorbă, la petrecere.

Coborî tăblia rabatabilă a scaunului de alături, dar imediat își regretă gestul. Guy privea spre candelabru, atent, vizibil fermecat de pandantivele cu pietre prețioase, rubine și acvamarine. Apoi se întoarse cu spatele, fără s-o fi văzut, porni înapoi spre ușă și ieși din biserică.

Încet, în mintea lui Kate se făcu lumină. Guy evitase intenționat s-o privească. Se simțea lovită, îndurerată. Așteptă câteva minute, până ieși să se alăture micului grup ce începea să se adune în fața bisericii, în jurul lui Nicos, care ținea în mână un buchet de flori albe cu panglici de satin.

Alături stătea tatăl lui. Kate se întrebă dacă Guy cunoștea tradiția conform căreia mirele îi oferă miresei buchetul la sosire și e însoțit de tatăl lui, cu rol de cavaler de onoare.

Liana se apropie de biserică potrivit tradiției. Arăta mai frumoasă ca oricând. Domnișoarele de onoare îi duceau trena albă de dantelă, iar niște fetițe purtau lumânări uriașe și perne de satin roșu cu alb. Nuntașii intrară în biserică pe urmele cortegiului nupțial, dispunându-se în cerc. Kate ajunse în partea centrală a acestui cerc, față-n față cu mirele și mireasa, în timp ce Guy stătea în spatele lor, ascuns de alți invitați, deși Kate îi zărea din când în când

chipul. I se părea că, ori de câte ori îl vedea, Guy își schimba poziția, ca și cum n-ar fi vrut ca privirile să li se întâlnească.

Slujba dură o oră. Kate încerca să nu se gândească la Guy, rugându-se pentru Nicos și Liana. Își aminti că la aceeași biserică avusese loc o nuntă și în timpul vizitei lui Richard în Cipru, după care acesta îi spusese că nu înțelegea cum putea un bărbat să suporte ceremonia punerii coroanei pe cap. „Pe mine m-ar umfla râsul", spusese el, ceea ce lui Kate nu-i prea plăcuse, deși era prea îndrăgostită ca să-i reproșeze ușurătatea. Guy era englez, străin de Cipru, la fel ca Richard, reflectă ea acum, întrebându-se dacă și lui îi era milă de mire pentru rolul pe care-l avea de jucat în ceremonie.

Începu „Isaia dănțuiește". Acela era momentul când, conform tradiției, mirele trebuia să-și calce mireasa pe picior pentru a-i arăta că se căsătoriseră și el era stăpânul, dar Nicos nu făcu decât să atingă ușor pantoful de satin al Lianei.

În fine, ceremonia luă sfârșit. Nicos și Liana se putură relaxa, zâmbind, în timp ce părăseau biserica, spre Hotelul Afrodita, unde se rezervase un salon pentru masă. Ar fi fost ușor ca Guy să i se alăture lui Kate în timpul scurtului drum pe jos până la hotel, dar n-o

făcu, iar Kate fu escortată de un tânăr de la agenția de voiaj, care îi rămase alături până felicitară mirii și pe doamna Kronos, îmbrăcată într-un taior extrem de elegant, de culoarea cireșei.

Spre surprinderea lui Kate, George Hamel nu venise. Guy stătea în capătul opus al salonului, iar Kate avu grijă să nu se uite spre el.

O fetiță veni cu o pernă de satin pe care aducea colaci cu migdale, în locul tortului nupțial despre care Richard îi spusese că se folosea în Anglia. Când fetița le oferi colaci lui Kate și însoțitorului ei, în spate apăru Guy, care luă un colac și se interesă pe un ton glumeț dacă acesta avea șanse să-i aducă noroc în dragoste.

Apoi privi spre Kate.

– Bună ziua, Marguerite, o salută el. Mă bucur să văd că nu ești singură. Știi, presupun, că a trebuit să plece pe neașteptate. Mare ghinion, nu-i așa?

Și, cu aceste cuvinte, se întoarse spre mire și-l întrebă dacă văzuse lista celor înscriși la concursul de șalupe. Discutară câteva minute despre concurs, apoi Guy se îndepărtă fără a o mai învrednici pe Kate nici măcar cu o privire.

Kate rămăsese cu un zâmbet înțepenit pe față, nedumerită de straniile comentarii ale lui Guy. Probabil le făcuse în glumă, dar de ce i se adresase cu „Marguerite“?

Nu avu timp să stea mult pe gânduri, căci fu interpelată de o vizitatoare care fusese cu ei în excursia la Salamis. Era aceeași femeie care o întrebase dacă era logodită cu George Hamel, iar Kate începu să converseze cu ea bucuroasă, fiindcă tânărul de la agenție plecase să stea de vorbă cu alte cunoștințe.

– N-am nici un motiv să mă aflu aici, recunoscu turista. Eram curioasă să văd ce se petrece, așa că am întrebat la recepție dacă s-ar putea să arunc o privire. Mi-au spus că pot intra și nimeni nu m-a oprit.

Chicotind, femeia adăugă că și-ar fi dorit să asiste și la slujba religioasă. Kate i-o descrise pe scurt, iar vizitatoarea răspunse că părea absolut fascinantă.

Apoi, schimbă subiectul.

– Ce ciudat, că domnul Hamel a plecat așa, pe neașteptate, nu? remarcă ea. Doar cu o seară în urmă era la bar, înainte de cină, când am intrat cu prietena mea. Ne-a făcut cinste cu băutură, foarte generos, deși nu mai stătuserăm de vorbă niciodată. Ne-a spus că locuia în hotel de luni de zile și nici n-a pomenit de vreo plecare. Totuși, pe dumneata te-a menționat. A spus că fuseseși avansată recent în funcția de ghid și era firesc să fii extrem de mândră că ți s-a încredințat o asemenea responsabilitate.

– Credea cumva că mi s-a urcat la cap? întrebă Kate.

– A, a vorbit foarte frumos de dumneata, fii sigură. Te admiră enorm.

Femeia o privi curioasă.

– Știi, cred că sunt singura persoană de la Afrodita care l-a văzut efectiv pe domnul Hamel plecând, continuă ea. În noaptea aceea nu aveam somn, așa că am ieșit pe balcon. Avem o cameră foarte plăcută, la etaj, cu vedere spre plajă...

Continuă să descrie camera, în timp ce Kate aștepta, abia ascunzându-și nerăbdarea, să revină la subiect.

– Trecuse de miezul nopții, spuse femeia. Eu stăteam pe balcon, privind valurile argintii și simțindu-mă destul de romantic, parcă aș fi simțit că urma să se întâmple ceva... știi cum ai uneori asemenea presimțiri...

Kate îi dădu dreptate, încurajând-o să povestească mai departe.

– Și atunci, s-a întâmplat într-adevăr ceva, urmă femeia. Domnul Hamel a ieșit pe plajă, arătând mai atrăgător ca oricând. Îl urma un omuleț jerpelit, încărcat de bagaje. S-au dus pe debarcaderul acela șubred, unde era legată o barcă. Domnul Hamel a coborât la bord, omul a pus înăuntru bagajele, apoi l-a urmat, a pornit motorul și duși au fost, îndreptându-se spre iaht. Domnul Hamel stătea foarte drept, ca un

catarg. Poate mă găsești absurdă, dar arăta atât de dramatic, încât primul cuvânt care mi-a venit în minte a fost „corsar“.

Râse.

– Ce obrăznicie să spun așa ceva, după ce-a fost atât de drăguț cu noi! Dar mi-o luase imaginația razna și cred că mă captivase și tot misterul situației. Știi cum e, noaptea, luminițe lucind pe apă, iar domnul Hamel gonind înainte, îndepărtându-se spre necunoscut... Desigur, este un om de afaceri absolut respectabil și de un succes fenomenal. Nu știu cum reușește să câștige atâția bani – ai vreo idee, cumva?

Kate răspunse că nu avea nici cea mai vagă idee.

– Poate o fi moștenit vreo avere de la tatăl lui și nu mai are nevoie să facă nimic, presupuse femeia. Mă bucur că am stat de vorbă cu el. Niciodată n-am visat să-l cunosc pe proprietarul unui iaht fabulos ca al lui. Te-a invitat vreodată la bord?

Rămânând serioasă, Kate răspunse că i-ar fi fost imposibil să accepte o asemenea invitație. Femeia o privi speculativ, apoi spuse că mica lor conversație îi făcuse plăcere, dar trebuia să plece, pentru ca prietena ei să nu se îngrijoreze.

Cu gândul la relatarea plecării lui George Hamel, Kate o privi pe turistă cum se îndrepta discret spre o

ușă pe care, întâmplător, o deschise tocmai Guy, care introducea în salon doi nou-sosiți: o fată orbitor de frumoasă și un bărbat.

Un bărbat.

Kate avu senzația că stătea sub duș, fără a mai putea controla torentul de apă fierbinte care șiroia peste ea.

Noul-sosit era Richard Carter.

Richard! Richard cel din visurile ei, Richard, omul speranțelor și al tuturor dorurilor ei. Richard, bărbatul de la care porneau toate deznădejile ei.

În salon se produse freamăt, în tip ce toți se îmbulzeau înainte cu urări de bine. Tinerii căsătoriți plecau, grăbiți să rămână în sfârșit singuri, iar ușile se închiseră imediat în urma lor. Oamenii rămaseră pe loc, sporovăind, dar Kate stătea complet singură – ceea ce era cu atât mai bine, căci în acel moment năucitor n-ar fi putut scoate o vorbă.

Richard și Guy vorbeau cu domnul Leontinos, iar fata cea frumoasă zâmbea tăcută, deși Kate observă plecăciunea extrem de politicoasă a domnului Leontinos când își luă rămas bun de la ea. În clipa următoare fu nevoită să se reculeagă, căci Richard, Guy și fata veneau spre ea.

– Bună, Kate! o salută Richard, strângându-i mâna. Aceeași Kate dintotdeauna, după cum văd, mai frumoasă ca oricând.

Guy se întoarse spre fată și îi ceru permisiunea de a i-o prezenta pe domnișoara Kate Harris.

– Dumneaei este domnișoara Barbara Smith, spuse el, pe un ton din care reieșea că era o persoană foarte însemnată.

– Te rog, spune-mi Babs, îi zise fata lui Kate. Sună cam aiurit, dar știi cum e... când ți s-a agățat un nume, nu mai scapi de el, parcă ți-ar fi scris în frunte cu cerneală care nu iese oricât ai spăla-o.

Îi zâmbi fermecător lui Guy, apoi lui Kate, și în sfârșit lui Richard, spunând ce încântată era că se afla în Cipru. Ea și Richard aterizaseră la scurt timp după ora două după-amiază. Unchiul ei se temea ridicol de tare de călătoriile cu avionul și n-ar fi lăsat-o să se deplaseze neînsoțită de Richard.

– Tatăl meu e exact opusul unchiului William, continuă Babs. Tata m-ar trimite în lună cu racheta fără să stea o clipă pe gânduri, dacă ar putea oferi un pachet de vacanță de două săptămâni, la Marea Liniștii. Datorită lui, și eu am ajuns să fiu aproape o agentă de voiaj și adeseori mă duc în recunoaștere prin locurile unde i se năzare lui să dea câte-o petrecere.

Babs se referise la „unchiul William“, iar Kate își aminti că doamna Smith își numea soțul „William“. De asemenea, Guy menționase că fratele domnului Smith

era directorul unei firme de turism din Londra. Prin urmare, Babs era fiica unuia dintre superiorii lui Guy și ai lui Richard. Nici nu era de mirare că cei doi se agitau atâta ca s-o mulțumească.

Încă nu îndrăznise să se uite direct la Richard. Era la fel de atrăgător ca oricând, deși Kate avea impresia că-și lăsase o idee cam prea lung părul ca o coamă de leu.

În sfârșit, Guy își consultă ceasul, apoi se întoarse spre Babs.

– Sper că n-ai uitat de întâlnirea la cină, îi reaminti el.

– Cum aș putea să uit? răspunse Babs. Poate-ar fi timpul să mergem. Vreau să mă schimb înainte de a ieși, și încă n-am avut timp să despachetez.

– Atunci, noi vă lăsăm, continuă Guy, adresându-i-se lui Richard. Ne vedem mai încolo.

În timp ce Guy și Babs se îndepărtau, Richard îi spuse lui Kate că urma să stea în aceeași cameră cu Guy timp de o săptămână, până când acesta din urmă pleca înapoi la Londra.

– În continuare, tu ai să preiei funcția? îl întrebă Kate.

Richard dădu din cap, urmărindu-i din ochi pe Guy și Babs, care se opriseră să-i mulțumească doamnei Kronos înainte de plecare. Oamenii începeau să se împuțineze, iar Kate spuse că ar fi fost timpul să se retragă și ea.

– De ce te grăbești așa? o opri Richard. Vreau să stăm de vorbă.

Kate se întrebă de ce inima ei nici nu bătea nebunește, nici nu părea să se oprească în loc. Luni de zile tânjise să vorbească din nou cu Richard, să-l audă spunându-i toate cuvintele dulci pe care i le-ar fi putut adresa în scrisorile nescrise, iar acum, când în sfârșit erau împreună, simțea un calm ciudat, lipsit de orice emoție. Își aminti că și ea ar fi trebuit să-i trimită măcar o scrisoare.

– Îți mulțumesc foarte mult pentru balade și nocturnă, și pentru minunata simfonie, spuse ea.

De pe chipul lui Richard se șterse orice expresie.

– Cele două discuri, Schubert și Chopin, îi aminti Kate. Și splendida cutie cu ciocolată. Guy mi le-a predat pe toate cu bine. Ai fost foarte generos că mi le-ai trimis.

– „Niște fleacuri negândite“, cită Richard râzând, cu o scurtă ridicare din umeri.

Lui Kate i se păru că râsul lui suna puțin cam ciudat, iar citatul nu era deloc bine ales, căci acele cadouri numai negândite nu păruseră.

– Trebuie să mă schimb, spuse el. N-ar fi trebuit să mă îmbrac cu costum și cravată, dar tatăl lui Babs urma s-o conducă la Heathrow. Am să mă strecor pe

ușa de-acolo, lăsându-te s-o saluți tu și din partea mea pe doamna Kronos. Nu e nevoie să dau din gură, de vreme ce de fapt nici n-am fost invitat la bairam. Așteaptă-mă în hol, bine?

Și, fără să mai aștepte răspunsul lui Kate, se făcu nevăzut pe ușa laterală.

Kate se alătură scurtului șir de oameni care așteptau să-și ia rămas-bun de la gazdă. Când îi veni rândul, doamna Kronos îi primi cu eleganță mulțumirile, întârziind câteva momente la taclale.

– Am văzut că ai făcut cunoștință cu domnișoara Smith, observă ea. Nu-i așa că-i fermecătoare? Îmi pare rău că nu vom fi invitați la nuntă, fiind clar că se vor căsători în Anglia.

– Domnișoara Smith se va căsători? întrebă Kate, amintindu-și că Babs purtase mănuși, astfel încât nu-i putuse vedea mâna stângă.

– Evident, confirmă doamna Kronos. Credeam că ai observat cum îi strălucește fața de fericire. La urma urmei, nu s-au mai văzut de-o lună și e foarte frumos din partea lor că au venit la masa de nuntă a fiicei mele, când le era atâta dor să rămână singuri împreună. Credeam că știi. Domnișoara Barbara Smith este logodnica lui Guy Wilton.

Kate se îndepărtă. Avea senzația că fusese împușcată și trebuia cu orice preț să-și ascundă rana

deschisă. Nu se putea ascunde decât în garderoba femeilor, o încăpere luxoasă, cu decorațiuni roz și aurii, care în împrejurări mai fericite i s-ar fi părut de-a dreptul încântătoare.

Și totuși, de ce să se simtă rănită? se întrebă ea, în timp ce se pieptăna și-și retușa rujul, cu o mână care se încăpățâna să tremure. Ar fi trebuit să fie fericită că Guy se însura cu fata aceea fermecătoare, al cărei tată avea o funcție înaltă, avantajoasă pentru viitorul lui ginere – deși Kate era sigură că acest lucru nu l-ar fi influențat pe Guy în nici un fel. Știa că Guy era un om dezinteresat, care progresa în viață numai prin forțe proprii.

Îi veni în minte o amintire fugară din noaptea incidentului de la temnița din Kyrenia, când Guy coborâse în hrubă și o ajutase să iasă. Își aminti cum o ridicase cu frânghia și, la sfârșit, o cuprinsese în brațe. Era mai bine că nu cedase dorinței de a-l cuprinde pe după gât, în semn de recunoștință. Nimic mai mult decât recunoștință, încercă ea să se asigure.

Își șterse rujul și și-l aplică din nou, de astă dată cu succes. Făcu un efort să zâmbească în oglindă, la fel cum urma să-i zâmbească lui Richard peste câteva minute. Avea toate motivele să fie fericită și emoționată, acum când Richard se întorsese la ea.

Când intră în hol, Richard încă nu apăruse, așa că se așeză într-un fotoliu, la adăpostul unei coloane, unde nu risca să fie observată de Guy, dacă acesta trecea prin hol cu logodnica lui, plecând să ia cina la restaurant.

Guy nu apăru. Babs ieși din lift singură, mai strălucitoare ca oricând, cu o rochie de seară subțire, pe care Guy cu siguranță ar fi asemănat-o cu albastrul cerului englez seara, își spuse Kate, fiind din nou nevoită să-și alunge gândurile. Tânăra merse grăbită spre ieșire și coborî treptele. Era clar că Guy o aștepta în mașină.

Cu acest gând, Kate se ridică în sfârșit să-l întâmpine pe Richard care tocmai ieșise din lift, zâmbitor și foarte prezentabil, într-o cămașă sport de cașmir albastru și o pereche de pantaloni bej. Părea mai înalt și mai lat în umeri decât și-l amintea, iar Kate se întrebă dacă nu cumva se mai îngrășase în lunile de când nu-l mai văzuse.

– Unde ai vrea să mergem? o întrebă el. În locul nostru obișnuit? „Locul obișnuit“, conform fostului lor obicei de a se întâlni, era plaja stâncoasă dintre Afrodita și esplanadă. Kate, însă, hotărâse să nu mai aibă întâlniri clandestine cu Richard, dacă voiau să se conformeze convențiilor cipriote.

– Marea e cam agitată în seara asta și am observat că pe plajă bate vântul, răspunse ea. Aș prefera să merg prin oraș, pe jos, până acasă.

– Cum dorești, încuviință binevoitor Richard. E improbabil ca lumea să ne bage în seamă, dacă ne-am așeza pe o bancă în grădina publică.

Porniră, începând o conversație intermitentă, printre magazine și mașini. Majoritatea băncilor din grădina publică erau ocupate de mame cu copii, dar Richard și Kate găsiră una liberă. Apa din fântânile arteziene susura, formând cascade cu irizații de curcubeu în lumina asfințitului. Domnea o atmosferă ideală pentru conversație.

Richard începu să vorbească despre Liana și mama ei. Probabil că nunta costase mult, spuse el, adăugând că, din câte se părea, era posibil ca doamna Kronos să nu fie chiar atât de bogată pe cât dădea impresia.

– De unde a avut banii ca să cumpere casa cea nouă pentru Liana și Nicos? întrebă el. Sau, poate, a plătit doar mobilatul?

– Doar mobilatul?! exclamă Kate. E o casă cât toate zilele și, din ce-am auzit de la Liana, au umplut-o cu lucruri de cea mai bună calitate.

– Oricum, eu nu sunt de părere că mireasa trebuie să plătească jumătate din costul noii case, continuă

Richard. În Anglia, părinții nu se ocupă chiar atât de deschis de problemele financiare ale copiilor, mai ales când există la mijloc și un tată bogat. Personal, consider că orice căsnicie are șanse mult mai mari când fata vine și ea cu banii ei proprii. În zilele noastre, când prețurile cresc încontinuu, nu-i mai poți pretinde băiatului să le plătească singur pe toate.

– Dar Guy?

Întrebarea îi scăpase înainte de a apuca să se stăpânească.

– Guy? repetă distrat Richard. A, el o să se descurce bine. Guy are capital și știe să economisească, lucru de care eu n-am fost niciodată în stare.

– Ce înseamnă capital? întrebă Kate, care nu mai auzise niciodată acest cuvânt folosit într-un asemenea context.

– Capitalul, scumpa mea neștiutoare, e un alt termen pentru „bani" – o sumă frumușică investită pentru a aduce un beneficiu, deși Guy a cheltuit o bună parte pentru a închiria pe termen lung un apartament dintr-un cartier elegant al Londrei. E o locuință frumoasă, într-o clădire nouă, la etaj, cu vedere spre o grădină.

Kate rămase cu privirea spre fântâni, fără să vadă în jocul lor de lumini altceva decât acel apartament de la etaj în care, curând, aveau să locuiască Guy și Babs – împreună.

– Guy ți-a dat vestea cea bună? se interesă Richard.

– Nu, răspunse Kate, fără să mintă, căci auzise despre logodna lui Guy de la doamna Kronos, nu de pe buzele lui proprii.

– Ei bine, Kate, există mari șanse să capeți și tu un capital, continuă Richard. Un capital apreciabil, dar nu o avere. Cred că Guy a aflat abia ieri, de la Robert Jones, deși eu știu de zece zile. Știi că răposatul Joseph Harris a lăsat două terenuri, evaluate la un preț destul de mic. Între timp, a reieșit că au valoare – pentru construcții. În cazul nostru, construcții de locuințe. O mare firmă de proprietăți funciare a făcut o ofertă uluitor de bună. Dacă se încheie tranzacția, rudelor le vor reveni cote substanțiale. Tu însăți vei primi o sumă care are toate șansele să nu fie mai mică de cinci mii de lire sterline. Cinci mii, Kate, gândește-te!

– Cinci mii... repetă Kate – și se gândi într-adevăr câteva momente, cu maximă seriozitate.

– Te-am buimăcit, micuțo?

– Sunt stupefiată.

– Încă nu e nimic sigur. Trebuie să se obțină autorizațiile de construcție, înainte ca firma se poată oferi banii propriu-ziși.

– Din câte mi-a spus Guy, înțeleg că și tatălui tău îi va reveni o parte egală cu a mea.

– Deci, Guy a lăsat să-i scape asta?

Kate îl privi pe Richard drept în față.

– De ce nu mi-ai spus nimic despre tatăl tău? De ce nu mi-ai spus că suntem veri?

– Veri foarte îndepărtați.

– Dar de ce nu mi-ai spus?

– Când ai cu câțiva ani mai mult, Kate, îți dai seama că adeseori e mai înțelept să păstrezi anumite informații și să nu legi relații prea strânse înainte de a fi sigur cum vor evolua lucrurile. Drept să-ți spun, tare aș mai dori să fi avut posibilitatea de a mă implica mult mai profund în problema asta. Mă irită să știu că tatăl meu va primi cinci mii, când eu n-am să mă aleg cu nici o lescaie. Cu regret mărturisesc că tatăl meu e cam zgârcit cu mine. Aș putea folosi banii mult mai bine decât el. Nu-ți pare rău pentru mine?

Lui Kate nu-i părea rău deloc. Era doar uimită și dezgustată, nevenindu-i să creadă că Richard, omul despre care avusese o părere atât de bună, putea vorbi așa. Va să zică, nu voise să lege o relație prea strânsă! Știuse că era singură pe lume. Ar fi putut crede că voia să se agațe de el, încercând să-l convingă s-o aducă în cercul familiei. Poate chiar să-l îmbrobodească, până se căsătoreau. Numai la așa ceva nu se gândise. Știuse tot timpul, în subconștient, că fie și dacă făceau

dragoste, acest lucru ar fi fost lipsit de profunzime din partea lui, ținând mai degrabă de satisfacerea unei simple plăceri.

Îi văzu zâmbetul și se întrebă dacă nu cumva îl judeca greșit. Se hotărî să-l pună la încercare.

– Acum trebuie să mă duc acasă, spuse ea. Maria are nevoie de mine. Vrei să iei cina cu noi? Va fi o masă foarte modestă, din păcate, dar Andreas și Maria te vor primi cu cea mai mare plăcere. Le vei putea da vestea cea bună despre bani.

– Te-aș sfătui s-o păstrezi pentru tine, în orice caz până vei fi sigură și ai să poți pleca de la ei, îi recomandă Richard. Nu e nevoie să le dai nimic, să știi. N-ai nici o obligație și te previn să nu-i sufli o vorbă nici lui Spyridon. Azi după-amiază ne-a adus cu mașina de la aeroport, pe Babs și pe mine, și a avut neobrăzarea să mă întrebe, de față cu ea, dacă am vreo veste în legătură cu banii.

– Cum să nu le spun lui Andreas și Mariei? i-o întoarse Kate. Iar asta înseamnă că va afla și Spyridon.

– Fă bine și ai grijă. Spyridon ar fi capabil de orice ca să pună mâna pe bani. Îți dai seama că, având cinci mii de lire sterline, te poți considera numai bună de măritat?

Kate tocmai voia să-l întrebe dacă ar fi fost la fel de precaut și în privința unui măritiș cu el, când își dădu

seama că Richard se eschivase să-i răspundă la invitație. Cu atât mai bine. O lansase pradă unui impuls de moment, fără să se gândească dacă le ajungea mâncarea.

Dar nu avea de ce să-și facă griji. Richard o conduse până la colțul străzii și îi spuse că a doua zi urma s-o viziteze la birou.

De asemenea, îi mai spuse că era mai frumoasă decât oricând, iar la despărțire o privi în ochi cu vechea lui expresie în care se amestecau adorația și deznădejdea.

Când ajunse acasă, Kate află cu surprindere că Guy trecuse pe-acolo cu câtva timp în urmă, lăsând un pachet pentru ea. Babs cumpărase de la papetărie creioane colorate și blocuri de desen pentru copii, iar aceștia îi schițaseră portretul, în timp ce aștepta în mașină. În chip ciudat, desenul lui Bembo semăna cel mai mult cu modelul, în primul rând pentru că prinsese conturul tapat al părului lui Babs, îmbogățindu-l cu linii decorative în zigzag, asemănătoare cu o coroană.

– Am crezut că era Regina Angliei, spuse Bembo.

Kate își duse cadoul la etaj, întrebându-se oare de ce îi adusese Guy încă un disc. Acum știa că primele două nu putuseră fi de la Richard.

Văzu pe copertă imaginea unei femei frumoase și titlul: „Aria giuvaierurilor“, din „Faust“. Kate nu văzuse și nu ascultase operă în viața ei, dar auzise aria la un concert și cunoștea parțial povestea rezumată pe verso. Citi următoarele cuvinte:

Ochii Margaretei s-au îndreptat spre cufărașul primit de Faust de la Mefisto. L-a deschis și nu s-a putut abține să încerce bijuteriile scânteietoare dinăuntru, constatând că sipetul conținea și o oglindă în care își putea admira frumusețea astfel sporită.

Margareta! Era numele cu care i se adresase Guy în aceeași după-amiază, pronunțându-l Marguerite, franțuzește, așa cum era rostit în opera lui Gounod.

Faust îi dăduse Margaretei caseta cu bijuterii primite de la Mefisto, care era cu adevărat diavolul. Faust era bătrân, își aminti Kate, iar Mefisto îi înapoiase tinerețea, ceea ce amintea de Hebe și de caustica remarcă a lui Guy în legătură cu numele iahtului lui George Hamel.

În minte îi reveni sipetul cu bijuterii. Își reaminti clar caseta pătrată de la bijutier, cu căptușeală de satin crem, și felul cum i-o pusese George Hamel în poală, insistând ca măcar să atingă colierul și cerceii.

Guy n-o putuse vedea împreună cu George Hamel, căci Kate nu scăpase un moment din ochi plaja stân-

coasă, așteptându-se să-l vadă apărând pe Guy, care însă nu venise. Dacă sosea la întâlnire, Kate n-ar mai fi avut discuția cu George Hamel și n-ar fi rămas singură în compania lui.

Cumva, Guy trebuia s-o fi văzut cu George – poate că trecuse cu mașina prin apropiere. Altfel, nu i-ar fi adus acest disc cu implicații atât de incomode. Credea că își călcase promisiunea de a nu se mai întâlni cu George Hamel, nu știa că fusese o întâlnire întâmplătoare, cel puțin în ceea ce o privea pe ea, și, în ciuda interesului lui față de Babs, voise să-i dea o lecție.

Neliniștită, Kate citi rezumatul de pe coperta discului. Dar acolo nu scria dacă, în cele din urmă, Margareta acceptase bijuteriile pe care i le oferise Faust.

Capitolul 9

Kate află despre tragedie imediat ce intră în agenția de voiaj, a doua zi dimineața. Un funcționar de la recepție îi spuse că în zori avusese loc o mare nenorocire, când un bărbat înotase prea departe în larg și avusese dificultăți, marea fiind foarte agitată. Altul se dusese după el, încercând zadarnic să-l salveze. După un timp, o barcă plecase să-i aducă înapoi. Primul murise, iar al doilea fusese dus cu ambulanța la spital, având șanse reduse de supraviețuire.

– Erau turiști? întrebă neliniștită Kate.

– Nu. Cred că, într-un fel, ar trebui să fim recunoscători că n-au fost turiști, așa că scăpăm de orice răspundere. Erau domnul Guy Wilton și domnul Richard Carter – domnul Carter a sosit abia ieri, ca să-i

ia locul domnului Wilton. Încă nu știm care dintre ei a murit – domnul Leontinos n-a putut obține informații clare de la spital.

Încet, Kate urcă în biroul ei. Susanna avea ochii în lacrimi și spunea că nici nu suporta gândul că victima ar putea fi un om atât de drăguț ca domnul Guy Wilton. Pe domnul Carter nu-l cunoscuse.

Kate nu avea curaj să schimbe o vorbă cu nimeni. Stătea tăcută, năucită, și totuși ardea ca pe jăratic. Era neliniștită pentru Guy – la Richard nu părea în stare să se gândească. Și-l imagina pe Guy așa cum îl văzuse în ajun, la nuntă, și i se frângea inima. Nu îndrăznea să-și închipuie cum arăta acum. Se gândea la sărmana Babs, fata aceea veselă și fericită, înțelegând prea bine prin ce trecea.

– Cred că între timp domnul Leontinos a aflat mai multe, spuse Susanna după o vreme. Dar presupun că s-ar înfuria dacă ne-am duce la el să-l deranjăm cu întrebări.

La unsprezece și jumătate, Kate se hotărî. Avea să ceară o jumătate de oră în plus după pauza de masă, pentru a se duce la spital să se intereseze. Dar la fel de posibil era să afle știrea de la domnul Leontinos. Bătu în ușă și intră.

– Desigur, poți lua o pauză de masă mai lungă. Du-te chiar acum, dacă vrei, răspunse domnul Leontinos,

privind-o cu bunătate. Nu arăți prea bine, Kate. Îți propun să-ți iei liber restul zilei și să te odihnești. Poate că ai muncit prea mult, și cred că vestea asta proastă te-a răscolit.

Kate încercă să-l întrebe ce se mai aflase, dar ochii i se umplură de lacrimi și fu nevoită să se retragă în grabă.

Spitalul era destul de departe. Kate străbătu distanța alergând, sub arșița amiezii, fără a pierde vremea să traverseze pe partea umbrită a străzii. Intră în spital, se interesă grăbită la ghișeu și i se spuse să stea jos și să aștepte.

Așteptă zece minute, până își pierdu răbdarea. Întrebând din nou, află de la altcineva că se interesase la o intrare greșită și era mai bine să ocolească până în partea laterală a clădirii.

Porni în fugă, dădu colțul și se repezi înăuntru. Nimeri piept în piept cu un bărbat care venea din sens contrar. Acesta îi puse o mână pe braț, sprijinind-o un moment, apoi și-o retrase.

– Bună, Kate, o salută Guy. Unde te grăbești cu atâta disperare?

Kate se holbă la el.

– Credeam că ai murit... murmură, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Că te-ai înecat...

– Ei, după cum vezi, te-ai înșelat, răspunse sever Guy. Și termină în clipa asta cu plânsul. Ți-am mai spus că nu suport să văd o fată plângând.

Lacrimile i se uscară ca prin farmec, Kate reușind chiar să surâdă vag, ca răspuns la zâmbetul lui Guy.

– Voiam să mă interesz despre... începu ea, fără să mai continue.

– Eu în locul tău, nu m-aș repezi, replică Guy. Nu cred c-ai să-l poți vedea pe Richard mai devreme de diseară. Totul va fi bine, așa că n-ai de ce să-ți faci griji, dar cred că i-au dat ceva ca să-l trimită puțin în lumea viselor.

– Am auzit că unul dintre voi nu se va mai trezi niciodată, dar nimeni nu știa care anume.

– Curată exagerare, spuse Guy. Gura lumii doar pământul o astupă. Nu te mai agita. Richard e în afară de orice pericol și sunt toate șansele ca mâine să iasă din spital. Aș fi venit de mult la birou să te anunț, dar a trebuit să-l aștept pe Markos, până mi-a adus haine și niște bani.

Guy purta o cămașă albă, un cardigan gri-albăstrui și niște pantaloni cenușii subțiri. Kate îl privi lung în ochi, unde se zărea o undă clară de încordare.

– Nu te-am întrebat cum te simți... murmură ea.

– Ca în chinurile iadului.

– Ce te chinuiește?

– Foamea. Am primit nenumărate cești de cafea și ceai, dar nimeni nu s-a gândit să-mi ofere ceva mai substanțial. N-am apucat să mănânc nici măcar micul dejun, iar acum e aproape ora prânzului.

Îi făcu semn unui șofer de taxi care aștepta la poarta spitalului, o conduse pe Kate spre mașină și-i deschise portiera.

– Hopa-sus, o invită el. Insist să luăm masa împreună.

N-o duse la un hotel, ci la un restaurant mic și fermecător din oraș, cu o grădiniță în spate, unde se așezară sub un umbrar de viță-de-vie.

Pe la jumătatea mesei, Kate îl convinse în sfârșit să-i povestească întâmplările din zorii zilei.

– Azi-noapte, Richard a dormit la mine în cameră, după cum probabil ai aflat, și a comandat ceai dimineața la prima oră. L-a băut și a plecat. Când m-am trezit, mi-am turnat și eu o ceașcă și am ieșit cu ea pe balcon. Era o dimineață superbă, cu un răsărit de soare fabulos, pe o mare agitată. L-am văzut pe Richard plonjând spectaculos în apă, de pe stânci, și m-am hotărât să-i urmez exemplul. Înainte de a-l ajunge din urmă, l-am auzit strigând. Intrase în panică

și nu-și mai putea coordona mișcările. Abia mai țin minte când a venit barca, și cred că ți-am spus deja destul.

– De ce spui că a plonjat spectaculos? întrebă Kate. Se uita cineva la el?

– Știu eu ce să spun...?

– Asta înseamnă că avea spectatori.

– De fapt, n-a fost decât o joacă... murmură Guy, încurcat. Aseară, după ce ne-am întors de la domnul Leontinos, unde fuseserăm invitați la masă, am stat de vorbă în hol cu două tinere – două turiste drăguțe, arătoase, iar Richard le-a promis c-o să le arate un plonjon de pe stânci, dacă acceptau să se întâlnească a doua zi dimineața pe plajă. Până la urmă fetele n-au ieșit pe plajă, slavă Domnului, dar se uitau de pe balcon. Le-am văzut cu ochii mei.

– Înțeleg...

Pe Kate o frământa un detaliu mai important decât teribilismul lui Richard.

– Spuneai că tu și Richard ați luat aseară cina la domnul Leontinos acasă?

– Da. E o casă fermecătoare, dacă asta voiai să știi.

– Mă întrebam... continuă Kate ezitant. Și cu elementul feminin ce-ați făcut?

– Cu doamna Leontinos? E o femeie fermecătoare și plină de bun simț. De cum am terminat masa, s-a retras în altă cameră să se uite la televizor, știind că domnul Leontinos ne invitase pentru o discuție de afaceri.

– Numai pe voi doi?

– Sigur că da. Unde bați, Kate?

– Credeam că ai luat cina cu Babs.

– Nici o șansă! Crezi că aveam vreun chef să fiu a cincea roată la căruță? Am dus-o cu mașina până la hotelul unde o aștepta Cyril și am plecat cât am putut de repede. Doar era prima lor reîntâlnire, după atâtea luni...

– Cine e Cyril? întrebă Kate, reușind în sfârșit să zâmbească.

– Cyril e logodnicul lui Babs. Este pilot, detașat aici, iar ieri nu și-a putut lua permisie toată ziua, așa că m-am ocupat eu de ea până a ieșit Cyril de la serviciu. Azi intră în concediu și cred că va sta la Afrodita, unde e și Babs, cu unchiul și mătușa ei. Nu înțeleg cum de Richard nu ți-a spus nimic despre asta.

– Am vorbit despre altele.

Guy ceru nota de plată, apoi o întrebă pe Kate dacă voia s-o ducă la birou.

– Domnul Leontinos mi-a spus că azi nu mai e nevoie să vin, dacă vreau, așa că nu e nici o grabă.

– Cum de te-a lăsat liberă?

– I s-a părut că nu mă simțeam bine, dar s-a înșelat... Cred că eram doar nefericită. Am fost îngrozitor de îngrijorată pentru tine, Guy.

Luminându-se la față, Guy se rezemă de spătar, zâmbindu-i lui Kate peste masă.

– Spune-mi ceva, te rog. Am dreptate dacă presupun că nu se cuvine ca o fată cipriotă să iasă în lume cu un bărbat, neînsoțită, oricât de decentă ar fi compania acelui bărbat?

– Da, așa este. Dacă un bărbat și o fată vor să iasă împreună, trebuie să facă parte dintr-un grup sau cel puțin să mai ia o prietenă cu ei.

– Știi că în Anglia nu e deloc neobișnuit ca o fată să iasă singură cu un prieten? Tu, Kate, ești pe jumătate englezoaică. N-ai vrea să procedăm ca englezii și să ieșim împreună în după-amiaza asta? Am putea trece pe la garaj ca să luăm o mașină, apoi vom merge unde vrei tu.

Kate răspunse că ar fi fost fermecător.

– Unde ai vrea să mergem?

– Alege tu.

– Mă gândeam la Kantara, pe hartă nu pare să fie deloc departe. Cum e acolo?

– Este un castel, sus pe munte, foarte frumos. Nu are nici o semnificație istorică deosebită, așa că vizitatorii trebuie să se mulțumească numai cu priveliștea. E un urcuș abrupt, Guy.

– Până la cer, sau numai pe jumătate?

– Ai să vezi.

* * *

Camerele de sud ale castelului erau într-o stare destul de bună, iar într-o încăpere, sinistra temniță unde erau închiși condamnații pe viață era acoperită cu un chepeng modern, dincolo de care se intra într-un turn rotund, cu ambrazuri pentru arcași. Guy se rezemă de perete și întinse un arc imaginar, închipuindu-și că era un trăgător țintind inamicul cu săgeata, din ascunzătoare.

Vântul sufla prin deschizătura îngustă, pe unde abia intra puțină lumină.

– Ce loc trist... comentă Kate.

– Eu am o întrebare la fel de tristă pentru tine, replică Guy, răsucindu-se spre ea, cu o privire de reproș. De ce ți-ai călcat promisiunea de a nu te mai întâlni cu Hamel? N-ai putut rezista atracției romantice, când ți-a propus o întâlnire pe esplanadă, la apusul soarelui?

– Ne-am întâlnit întâmplător, răspunse Kate.

– Printr-o simplă coincidență, presupun, continuă Guy furios. S-a întâmplat să te plimbi tu pe-acolo, tocmai când se plimba și el. Așa că v-ați așezat pe o bancă, iar Hamel a avut ocazia să-ți facă o ofertă. Nu mă îndoiesc că ți-a oferit ceva. Ce-ai făcut cu prada, Kate?

– Ce crezi că am făcut? ripostă ea. Crezi c-am vârât-o în cufărașș? Mulțumesc foarte mult pentru discul pe care mi l-ai lăsat ieri, Guy. „Aria bijuteriilor", dacă-ți mai aduci aminte. Se potrivea de minune.

– În orice caz, acum l-ai pierdut, și pe el și bijuteriile lui, atât veritabile cât și artificiale. Poți zice că ai avut noroc că n-a fugit cu tine la bord.

Kate zâmbi.

– Invitația n-a lipsit, spuse ea.

– Nici nu mi-e greu să cred. Știai că Hamel trebuia să plece? Ajunsese la capătul funiei, nu mai avea loc de întors, de-aia a șters-o așa, pe furiș, în toiul nopții. Se pare că e șeful neidentificat al unei bande care plasează imitații de bijuterii și se mai ocupă și de pietre prețioase. Nu știu prea multe, am primit informațiile de la un dealer pe care-l cunosc, la Nicosia.

– Știi unde s-a dus? se interesă Kate.

– Nimeni nu știe. Trebuie să aibă el o ascunzătoare pe undeva – poate în arhipelagul grecesc, poate în

Turcia... Nu vrea să-i descopere nimeni locul exact de origine, dar s-a dat de gol în seara aceea, în Orașul Vechi, când a insistat că adevăratul Othello era italian, nu maur. Evident, Hamel preferă să se creadă că provine din Occident, nu din Orient. De-asta se dă drept american și, fără îndoială, își schimbă naționalitatea ori de câte ori are nevoie. Cred că nu-și poate schimba și pașaportul, dar asta nu-l împiedică să treacă drept ceea ce vrea el, în ochii naivilor. Și-a achitat nota de plată la Afrodita înainte de plecare, deci e clar că are probleme mult mai mari decât lipsa de bani.

– Bietul George, oftă Kate. Uneori, îmi pare rău pentru el.

– De-asta ți-ai călcat promisiunea față de mine și i-ai acceptat întâlnirea?

– N-am acceptat nici o întâlnire! Pe tine te așteptam! Îți primisem mesajul telefonic prin care mă chemai pe esplanadă, spunând că tu urma să vii pe cărarea de pe plajă ca să ne întâlnim, întrucât aveai să-mi dai ceva. Dacă te țineai de cuvânt, n-aș mai fi rămas singură cu George Hamel.

Chipul lui Guy se destinse.

– Nu ți-am trimis nici un mesaj telefonic, spuse el. Te-am sunat imediat ce am putut, dar mi s-a spus că

plecaseși. Atunci am pornit pe esplanadă, sperând să te ajung din urmă, iar speranța mi s-a împlinit. Am ajuns în spatele tău tocmai când te pregăteai să probezi colierul ăla sclipicios, sau ce naiba o mai fi fost...

– L-am atins un moment, ca să-i fac hatârul. Nu voiam să-l supăr și n-am probat colierul.

Și, în continuare, îi povesti amănunțit tot ceea ce se întâmplase.

– Am primit un mesaj telefonic, insistă ea. Era o recepționeră de la Afrodita, sau cel puțin așa a spus...

– O recepționeră... repetă Guy. La recepția de la Afrodita nu mai lucrează nici o fată după ora patru după-amiaza. Cum a vorbit, ce fel de voce avea?

– O voce cultivată, vorbind în grecește – mi s-a părut că era a unei femei mai în vârstă, nu a unei fete. Părea să fie vag familiară, dar n-aș putea s-o reperez.

– Ai vorbit vreodată la telefon cu doamna Kronos?

Guy ascultă atent în timp ce Kate îi povestea cum o rugase doamna Kronos, la telefon, să fie puțin mai drăguță cu George Hamel. Îi spuse și că aceeași doamnă Kronos o informase că Babs era logodnica lui Guy, la care acesta izbucni în râs, risipind orice urmă de tensiune.

– E clar, doamna Kronos s-a dat drept recepționera de la hotel, spuse el. Sper să nu fii prea îngrozită dacă-ți mărturisesc că a fost favorita lui Hamel, până ai apărut tu. E foarte probabil s-o fi ajutat la cheltuielile cu apartamentul și chiar să fi contribuit la zestrea și nunta Lianei.

– Sunt sigură că Liana nu știa nimic.

– Poate că nu, dar îmi amintesc bine că te-a lăsat singură cu Hamel, în seara aceea la Nereides. N-am uitat că a vrut să se ducă acasă cu Nicos, și sunt dispus să-i acord beneficiul îndoielii. Dar nu și mamei sale. Doamna Kronos nu putea să te sufere, Kate. I-am citit-o în ochi, în seara aceea când am fost la ele acasă. Cred că nu-și putea permite să-i dea papucii lui Hamel și a fost chiar nevoită să-l ajute s-o cucerească pe propria ei succesoare la favorurile lui, o fată de două ori mai tânără decât ea – cel puțin!

– Mergem în partea de nord a castelului? propuse Kate. Vreau să-ți arăt cea mai frumoasă priveliște.

Mai urcară un timp, apoi Guy îi ceru permisiunea să-i ducă el geanta.

– Îmi place poșeta asta maro, veche, comentă el cu satisfacție.

– Pe cea albă i-am dat-o înapoi lui George, chicoti Kate, relatându-i apoi totul.

– Puteam să mă aștept, spuse spășit Guy. Am fost un mitocan că ți-am trimis discul ăla, dar trebuia să-ți dau de înțeles că știam. Sper că l-ai spart.

– A trebuit să-l ascult, fiindcă Andreas voia să-l audă. I-a plăcut destul de mult, dar nu la fel ca primele două – cel de Schubert, și divinul Chopin. Ieri am descoperit că nu Richard le trimisese – și nici delicioasa cutie cu ciocolată. Îți mulțumesc foarte mult, dar de ce ai făcut-o?

– Poate am să-ți spun mai târziu.

Chipul lui Guy era gânditor, părând frământat de un efort care nu putea fi pus pe seama urcușului dificil.

Ajunseră pe latura de nord a castelului, unde o priveliște mirifică li se desfășură înaintea ochilor: panta colinei, apoi plaja aurie și marea albastră, dincolo de care se profila conturul palid al munților din Turcia.

– Prefer priveliștea de lângă mine, comentă Guy, privind-o pe Kate într-un fel care-i făcu o imensă plăcere. Hai să stăm jos, vrei?

Și rămase din nou tăcut, până când Kate întoarse capul să-i privească ceasul de la mână, numai pentru a constata că lipsea.

– Înțeleg că azi-dimineață n-ai luat ceasul cu tine în apă, spuse ea.

– Ba cum să nu? E ceas subacvatic și a trecut cu bine proba. Ești nerăbdătoare să ajungi la Richard?

– Nu vreau să mă duc la spital, răspunse Kate. Îmi pare rău că Richard e internat acolo, dar nu simt nevoia să-l văd. După ceea ce mi-a spus ieri, nu mai am chef să-l văd în viața mea.

– Vrei să spui că v-ați certat?

– Nu tocmai, dar nici mult nu mai aveam...

În continuare, Kate îi descrise toată discuția pe care o avusese cu Richard în seara trecută.

– Mă bucur că vei primi banii, spuse Guy la sfârșit, dar pentru mine situația se complică.

– De ce să se complice?

– Sper să-ți pot spune, cu condiția să nu te superi dacă mai întâi îți pun o întrebare de-a dreptul impertinentă.

– Și anume?

– Doar atât: îl mai iubești pe Richard?

Kate clătină ușor din cap, mutându-și privirea.

– Aș dori un răspuns clar, te rog. Știu că erai nebună după el, de când a fost aici prima dată, în primăvară.

– Nebună, ăsta e cuvântul. A fost ridicol să-mi închipui că mă plăcea. Mi-am plăsmuit un vis, atâta

tot, iar acum mi-am dat seama că sunt câteva săptămâni de când știu că visul nu are nici o bază reală.

– Te rog, Kate, mi-ai putea răspunde limpede la întrebare?

– Nu-l iubesc pe Richard, declară Kate. Totul s-a terminat și nici măcar nu-mi pare rău. Mă îndoiesc că l-am iubit vreodată cu adevărat. Aveam șaptesprezece ani când l-am cunoscut și mult mai puțină minte decât acum, la optsprezece. Iar Richard arăta într-adevăr atât de bine... A fost... prima mea dragoste.

Guy scoase din portofel o fotografie color. O reprezenta pe Kate, în rochia roz, stând pe un câmp de anemone. Kate nu mai văzuse fotografia niciodată.

– Într-o seară din aprilie, începu Guy, Richard mi-a arătat niște fotografii pe care le făcuse în Cipru, ca să le folosească eventual pentru reclame. Eu n-am comentat mare lucru, dar l-am întrebat cine erai, iar el nu numai că a avut nerușinarea de a se lăuda că îți făcuse puțină curte, ci mi-a arătat și o scrisoare pe care o primise de la tine. Am citit-o de la cap la coadă, Kate, nu m-am putut stăpâni. Așa ți-am aflat numele și adresa și am descoperit că te pasionează muzica clasică – motiv pentru care, când am venit aici, am adus cele două discuri. M-am străduit din răsputeri să

primesc funcția, iar domnul Smith m-a prezentat fratelui său, care e directorul agenției de voiaj din Londra. Richard n-a avut nici o obiecție. Nu-i place munca de reprezentant, pe care o găsește mai prejos de nivelul lui. Așa că m-au trimis aici în ultima mea lună de vacanță.

– Ce vacanță? întrebă Kate. Mă tem că nu înțeleg.

– Kate, trebuie să-ți mărturisesc că nu sunt ceea ce ți-am spus. Până acum, n-am avut nici o legătură cu turismul, de fapt sunt lector universitar în inginerie electrică, la un colegiu din Londra. Când am ajuns aici, mă temeam că lipsa mea totală de experiență va sări în ochii tuturor, dar sper că nu m-am compromis prea rău.

– Te-ai descurcat minunat, îl lăudă ea. Mi s-a părut mie ceva cam ciudat, dar ai prins totul din zbor, foarte repede.

– Cu ajutorul tău. Abia în după-amiaza asta am descoperit că săptămâna trecută mă ajutaseși într-un fel cu totul deosebit. Omul de la garaj mi-a spus cum ai venit noaptea să-l anunți că șoferul nu putea merge cu autobuzul la Kyrenia. Aș fi intrat într-o mare încurcătură dacă nu se găsea la timp alt șofer. Îți mulțumesc, Kate.

– A trebuit să spun că Spyridon era bolnav, îi explică ea. Probabil ai ghicit că nu era tocmai adevărat...

– Nici n-a fost greu să ghicesc. Toată seara, Spyridon umblase pe trei cărări dintr-un bar în altul. Cred că de la Hamel primise banii cu care să se îmbete. Hamel voia să mă prindă la înghesuială, mă detesta aproape la fel de mult ca mine pe el – și, apropo, fotografia aia cu voi doi pe care am fost obligat s-o fac cu porcăria lui de aparat, în Orașul Vechi, n-o să iasă. Am voalat filmul, încheie el, zâmbind.

– Hai să vorbim despre altceva, propuse Kate. Încă nu înțeleg perfect tot ce mi-ai spus. Dacă erai în vacanță, de ce n-ai venit în Cipru ca turist? Ți-ar fi fost prea greu să-ți plătești locul la hotel?

– Nu neapărat. Aș fi putut alege un hotel mai ieftin decât Afrodita. Dar îmi doream o slujbă care să mă ajute s-o cunosc pe fata din fotografie și s-o văd cu regularitate. Eram vrăjit. Mă îndrăgostisem de o fotografie frumoasă, iar asta e nimic pe lângă ceea ce am simțit când am văzut originalul. Mă fac înțeles destul de clar...?

– Nu foarte... începu Kate, dar nu mai putu continua, căci Guy se grăbi să clarifice totul, cuprinzând-o în brațe și sărutând-o. Nu o dată, ci de nenumărate ori, fiecare sărut mai profund, mai tandru și mai dulce decât cel dinainte.

Kate îl sărută și ea. Nu-i stătea în fire să se prefacă șovăitoare. Își aruncă brațele pe după gâtul lui și îi dărui buzele ei, cu toată fervoarea pe care o simțea.

– Te iubesc, murmură Guy.

– Și eu te iubesc, răspunse Kate.

– Te măriți cu mine?

– Da.

– Iubita mea, continuă Guy, stăruind asupra cuvântului pe care i-l adresa pentru prima oară, am douăzeci și șapte de ani, cu nouă ani mai mult decât tine, dar asta înseamnă că îți pot purta de grijă. Vii cu mine în Anglia? Trebuie să plec joia sau vinerea viitoare, cel mai târziu sâmbătă. Ți-ai putea face bagajele până atunci, ca să vii cu mine la Londra?

Pentru prima oară, Kate păru alarmată.

– Nu prea am ce bagaje să-mi fac, și nici valiză nu am. Oricum, hainele mele ar încăpea ușor într-o pungă. Dar ce facem cu Andreas și Maria – și cu Bembo?

– Cu Andreas și Maria am să rezolv eu, dar pentru Bembo îmi pare rău. Mă tem că nu-l putem lua cu noi. Trebuie să alegi, iubito: eu, sau Bembo?

– Ai câștigat, răspunse Kate.

Iar Guy îi pecetlui răspunsul cu un sărut.

Sfârșit